ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 14ης Ιουλίου 2016*

«Κρατικές ενισχύσεις — Ταχυδρομικός τομέας — Χρηματοδότηση των πρόσθετων μισθολογικών και κοινωνικών δαπανών όσον αφορά τμήμα του προσωπικού της Deutsche Post μέσω επιδοτήσεων και εσόδων προερχόμενων από τις αμοιβές για ρυθμιζόμενες υπηρεσίες με χρέωση — Απόφαση με την οποία η ενίσχυση κρίνεται ασύμβατη με την εσωτερική αγορά — Έννοια του πλεονεκτήματος — Απόφαση “Combus” — Απόδειξη της ύπαρξης οικονομικού και επιλεκτικού πλεονεκτήματος — Δεν υφίσταται»

Στην υπόθεση T-143/12,

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον T. Henze και την K. Petersen, στη συνέχεια από τον T. Henze και την K. Stranz, επικουρούμενους από τον U. Soltész, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους D. Grespan, T. Maxian Rusche και R. Sauer,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ για την ακύρωση των άρθρων 1 και 4 έως 6 της απόφασης 2012/636/ΕΕ της Επιτροπής, της 25ης Ιανουαρίου 2012 , σχετικά με την ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07) που χορήγησε η Γερμανία υπέρ της Deutsche Post AG (ΕΕ 2012, L 289, σ. 1),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους Δ. Γρατσία, πρόεδρο, M. Kancheva και C. Wetter (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: S. Bukšek Tomac, υπάλληλος διοίκησης,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζήτησης της 10ης Δεκεμβρίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, προσφεύγουσα στην υπό κρίση υπόθεση, ίδρυσε το 1950 έναν οργανισμό ταχυδρομικών υπηρεσιών, την Deutsche Bundespost, η οποία αποτελούσε «ειδικό περιουσιακό στοιχείο του κράτους», με συνέπεια, δυνάμει του γερμανικού διοικητικού δικαίου, να μη διαθέτει νομική προσωπικότητα, αλλά να έχει δικό της προϋπολογισμό και να μην ευθύνεται για τις εν γένει κρατικές οφειλές. Το άρθρο 15 του Gesetz über die Verwaltung der Deutschen Bundespost (νόμος περί του οργανισμού της Deutsche Bundespost), της 24ης Ιουλίου 1953 (*BGBl.* 1953 I, σ. 676), απαγόρευε καταρχήν την επιχορήγηση της Deutsche Bundespost από τον κρατικό προϋπολογισμό.

2 Εν συνεχεία, ο Haushaltsgrundsätzegesetz (νόμος περί των βασικών αρχών του προϋπολογισμού), της 19ης Αυγούστου 1969 (*BGBl.* 1969 I, σ. 1273), επιβεβαίωσε ότι η Deutsche Bundespost διέθετε χωριστό προϋπολογισμό και χωριστή λογιστική.

3 Το 1989, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προέβη σε μια πρώτη σημαντική μεταρρύθμιση της Deutsche Bundespost. Η μεταρρύθμιση αυτή πραγματοποιήθηκε με δύο νόμους, τον Gesetz über die Unternehmensverfassung der Deutschen Bundespost (νόμος περί του οργανισμού της Deutsche Bundespost), της 8ης Ιουνίου 1989 (*BGBl.* 1989 I, σ. 1026), και τον Gesetz über das Postwesen (νόμος περί ταχυδρομείων), της 3ης Ιουλίου 1989 (*BGBl.* 1989 I, σ. 1450). Ως αποτέλεσμα της μεταρρύθμισης αυτής, η Deutsche Bundespost δεν απέκτησε νομική προσωπικότητα, όμως το ειδικό περιουσιακό στοιχείο του κράτους που αυτή αποτελούσε διασπάστηκε σε τρεις διακριτές οντότητες που την υποκατέστησαν και οι οποίες εξακολούθησαν να έχουν τη μορφή ειδικού περιουσιακού στοιχείου του κράτους, πράγμα που σημαίνει, ειδικότερα, ότι στερούνταν νομικής προσωπικότητας, παρά το γεγονός ότι χαρακτηρίστηκαν ως «δημόσιες επιχειρήσεις». Πρόκειται για την Postdienst (τομέας των ταχυδρομικών υπηρεσιών), την Postbank (τομέας των τραπεζικών υπηρεσιών) και την Telekom (τομέας των τηλεπικοινωνιών).

4 Δυνάμει του άρθρου 37, παράγραφοι 2 και 3, του νόμου περί του οργανισμού της Deutsche Bundespost, καθεμία από τις τρεις οντότητες έπρεπε να καλύπτει από τα δικά της έσοδα το πλήρες κόστος των προτεινόμενων από αυτήν υπηρεσιών, ενώ επιτρεπόταν η μεταξύ τους διασταυρούμενη χρηματοδότηση στον βαθμό που γινόταν για την κάλυψη ζημιών από υποχρεώσεις καθολικής υπηρεσίας. Επιπλέον, το άρθρο 54, παράγραφος 2, του νόμου της περί του οργανισμού της Deutsche Bundespost επέβαλε στην Postdienst, στην Postbank και στην Telekom την υποχρέωση να χρηματοδοτούν οι ίδιες εξολοκλήρου το κόστος των συντάξεων και παροχών υγείας των συνταξιούχων υπαλλήλων που είχαν απασχοληθεί προγενέστερα στην Deutsche Bundespost. Η κατανομή του βάρους αυτού μεταξύ των τριών οντοτήτων πραγματοποιήθηκε με κριτήριο τη φύση της προηγούμενης δραστηριότητας του ενδιαφερομένου συνταξιούχου υπαλλήλου. Όσον αφορά τους εν ενεργεία υπαλλήλους, η τελευταία αυτή διάταξη τους εξασφάλιζε ορισμένα δικαιώματα έναντι του ομοσπονδιακού κράτους, με την επιφύλαξη της δυνατότητας του τελευταίου να απαιτήσει από την Postdienst, την Postbank και την Telekom να καταβάλουν το σύνολο των ποσών που αντιστοιχούσαν στα δικαιώματα αυτά.

5 Στις 7 Ιουλίου 1994, η UPS Europe NV/SA (στο εξής: UPS) υπέβαλε στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καταγγελία με την οποία υποστήριξε ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας χορήγησε παράνομες ενισχύσεις στην Postdienst.

6 Το ίδιο έτος, δηλαδή το 1994, συντελέστηκε και η δεύτερη σημαντική μεταρρύθμιση του γερμανικού ταχυδρομικού συστήματος, αρχικώς με την Verordnung zur Regelung der Pflichtleistungen der Deutschen Bundespost Postdienst (κανονιστική απόφαση περί παροχής υποχρεωτικών ταχυδρομικών υπηρεσιών της Deutschen Bundespost Postdienst) της 12ης Ιανουαρίου 1994 (*BGBl.* 1994 I, σ. 86, στο εξής: κανονιστική απόφαση για τις υποχρεωτικές υπηρεσίες), και εν συνεχεία με δύο νόμους της ίδιας

ημέρας, τον Gesetz zum Personalrecht der Beschäftigten der früheren Deutschen Bundespost (νόμος περί του προσωπικού της πρώην Deutsche Bundespost), της 14ης Σεπτεμβρίου 1994 (*BGBl.* 1994 I, σ. 2325, στο εξής: νόμος για το νομικό καθεστώς των ταχυδρομικών υπαλλήλων), και τον Gesetz zur Umwandlung von Unternehmen der Deutschen Bundespost in die Rechtsform der Aktiengesellschaft (νόμος περί μετατροπής της Deutsche Bundespost σε ανώνυμη εταιρία), της 14ης Σεπτεμβρίου 1994 (*BGBl.* 1994 I, σ. 2325).

7 Με την κανονιστική απόφαση για τις υποχρεωτικές υπηρεσίες, η Postdienst ορίστηκε πάροχος καθολικής ταχυδρομικής υπηρεσίας προώθησης αλληλογραφίας και δεμάτων βάρους έως 20 κιλών και επιφορτίστηκε με την παροχή των αντίστοιχων υπηρεσιών σε ολόκληρη την Γερμανία σε ενιαίες τιμές. Η υποχρέωση αυτή παρέμεινε σε ισχύ όταν, κατ' εφαρμογήν του νόμου περί μετατροπής της Deutsche Bundespost σε ανώνυμη εταιρία, η Postdienst μετατράπηκε σε Deutsche Post AG, ενώ η Postbank και η Telekom επίσης έλαβαν τη νομική μορφή της ανώνυμης εταιρίας, από 1ης Ιανουαρίου 1995.

8 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του νόμου για το νομικό καθεστώς των ταχυδρομικών υπαλλήλων προέβλεπε την υποκατάσταση της Deutsche Post σε όλα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του ομοσπονδιακού κράτους ως εργοδότη. Κατ' εφαρμογήν της αρχής αυτής, το άρθρο 2, παράγραφος 1, του νόμου αυτού διευκρίνιζε ότι οι υπάλληλοι που είχαν απασχοληθεί από την Postdienst επρόκειτο να απορροφηθούν από την Deutsche Post, η οποία θα διατηρούσε το νομικό καθεστώς τους καθώς και τα σχετικά δικαιώματα επί των οικονομικών αποδοχών τους (άρθρο 2, παράγραφος 3, του νόμου για το νομικό καθεστώς των ταχυδρομικών υπαλλήλων). Όσον αφορά τις συντάξεις των υπαλλήλων και την επιστροφή των δαπανών ιατρικής περίθαλψης των συνταξιούχων υπαλλήλων, συστάθηκε συνταξιοδοτικό ταμείο για τους υπαλλήλους της Deutsche Post, σύμφωνα με το άρθρο 15 του ίδιου αυτού νόμου. Όσον αφορά τις συμβατικές δεσμεύσεις της Deutsche Bundespost, και έπειτα καθεμίας από τις τρεις οντότητες που τη διαδέχτηκαν ως ειδικό περιουσιακό στοιχείο του κράτους, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2, του νόμου περί μετατροπής της Deutsche Bundespost σε ανώνυμη εταιρία, οι δεσμεύσεις αυτές ανελήφθησαν εξ ολοκλήρου από την Telekom. Η ίδια αυτή διάταξη προέβλεπε, ως αντιπαροχή, τη δυνατότητα της Telekom να ασκήσει αγωγή εξ αναγωγής κατά της Postdienst και της Postbank. Εντούτοις, το άρθρο 7 του νόμου αυτού, κατά παρέκκλιση από το προαναφερθέν άρθρο 2, παράγραφος 2, απόσβεσε τις αναγωγικές αξιώσεις της Telekom μέχρι του ύψους των συσσωρευμένων ζημιών της Postdienst στις 31 Δεκεμβρίου 1994. Η απόσβεση αυτών των οφειλών είχε ως συνέπεια τη μεταβίβαση ενεργητικού αντίστοιχης αξίας προς όφελος της Deutsche Post.

9 Ο νόμος περί μετατροπής της Deutsche Bundespost σε ανώνυμη εταιρία προέβλεψε επίσης την εκ μέρους του ομοσπονδιακού κράτους παροχή εγγύησης για όλες τις συμβατικές υποχρεώσεις τις οποίες είχε αναλάβει η Deutsche Bundespost πριν το 1995 και τις οποίες μεταβίβασε εν συνεχεία στην Postdienst ή σε μία εκ των άλλων δύο οντοτήτων που συστάθηκαν το 1989. Αντιθέτως, το ομοσπονδιακό κράτος δεν εγγυήθηκε για τους τίτλους που εξέδωσε η Deutsche Post από την 1η Ιανουαρίου 1995 και εντεύθεν.

10 Ο νόμος για το νομικό καθεστώς των ταχυδρομικών υπαλλήλων προέβλεψε επίσης συγκεκριμένη κατανομή των βαρών μεταξύ του ομοσπονδιακού κράτους και της Deutsche Post όσον αφορά τα ποσά τα οποία έπρεπε να πιστώνονται ετησίως στο συνταξιοδοτικό ταμείο που συστάθηκε με το άρθρο 15 του νόμου αυτού. Ειδικότερα, το άρθρο 16 του εν λόγω νόμου προέβλεπε, για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1995 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1999, την εκ μέρους της Deutsche Post καταβολή ετήσιου κατ' αποκοπή ποσού 2 045 εκατομμυρίων ευρώ. Από 1ης Ιανουαρίου 2000, το ετήσιο αυτό ποσό αντικαταστάθηκε από ποσό αντίστοιχο προς το 33 % του συνόλου των μισθών των υπαλλήλων που απασχολούσε η Deutsche Post. Σε αμφότερες τις περιπτώσεις, από το ίδιο αυτό άρθρο 16 προέκυπτε ότι οι υπολειπόμενες συνταξιοδοτικές δαπάνες θα καλύπτονταν από το ομοσπονδιακό κράτος (με ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 1995).

11 Το 1997, ο Postgesetz (νόμος περί ταχυδρομείων), της 22ας Δεκεμβρίου 1997 (*BGBl.* 1997 I, σ. 3294), ήρθε να συμπληρώσει την κανονιστική απόφαση για τις υποχρεωτικές υπηρεσίες και, ειδικότερα, να ανανεώσει την ανάθεση στην Deutsche Post των καθηκόντων παροχής καθολικής υπηρεσίας. Το

άρθρο 11 του νόμου περί ταχυδρομείων όριζε την καθολική υπηρεσία ως συνιστάμενη στην προώθηση αντικειμένων αλληλογραφίας, δεμάτων βάρους έως 20 κιλών, καθώς και βιβλίων, καταλόγων, εφημερίδων και περιοδικών ανώτατου βάρους 200 γραμμαρίων· με το άρθρο 52 του ίδιου νόμου παρατάθηκε η ανάθεση της παροχής καθολικής υπηρεσίας στην Deutsche Post έως την 31η Δεκεμβρίου 2007, δηλαδή έως τη λήξη της αποκλειστικής άδειας που διέθετε η τελευταία για την παροχή υπηρεσιών αλληλογραφίας. Το ανώτατο βάρος που είχε προβλεφθεί για τα αντικείμενα αλληλογραφίας μειώθηκε σταδιακά μεταξύ της 1ης Ιανουαρίου 1998, οπότε τέθηκε σε ισχύ ο νόμος περί ταχυδρομείων, και της ημερομηνίας λήξης της αποκλειστικής άδειας, οριζόμενο τελικώς στα 50 γραμμάρια.

12 Το 1997 αποτελεί επίσης έτος-ορόσημο για την εκ μέρους της Deutsche Post διαχείριση του προσωπικού της, διότι οι συμβασιούχοι υπάλληλοι που προσλήφθηκαν πριν την ημερομηνία αυτή επωφελήθηκαν όχι μόνον από το υποχρεωτικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, αλλά και από την ευχέρεια να καλυφθούν από σύστημα πρόσθετης ασφάλισης σύνταξης βάσει του οποίου το ύψος της σύνταξής τους μπορούσε να ανέλθει σε επίπεδο αντίστοιχο με αυτό των συνταξιούχων υπαλλήλων της Deutsche Post. Μέχρι το 1997, την πρόσθετη σύνταξη των συμβασιούχων υπαλλήλων χρηματοδοτούσε η Deutsche Post μέσω εισφορών κυμαινόμενων μεταξύ του 5 και του 10 % των μεικτών αποδοχών των εν ενεργεία συμβασιούχων υπαλλήλων. Από την ημερομηνία αυτή, η Deutsche Post, αφενός, σύστησε αποθεματικά προκειμένου να καλύψει τις υπολειπόμενες υποχρεώσεις όσον αφορά ποσά που έπρεπε να καταβληθούν στο ταμείο πρόνοιας της Deutsche Bundespost και, αφετέρου, χορήγησε στους προσφάτως προσληφθέντες συμβασιούχους υπαλλήλους της χαμηλότερη πρόσθετη συνταξιοδοτική ασφάλιση, την οποία χρηματοδότησε μέσω εισφορών κυμαινόμενων μεταξύ του 0 και του 5 % των μεικτών αποδοχών των εν ενεργεία συμβασιούχων υπαλλήλων.

13 Κατόπιν της καταγγελίας της UPS, η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει, στις 17 Αυγούστου 1999, επίσημη διαδικασία έρευνας κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας όσον αφορά διάφορες ενισχύσεις χορηγηθείσες στην Postdienst, και εν συνεχεία στην Deutsche Post (στο εξής: απόφαση του 1999 για την κίνηση διαδικασίας έρευνας). Μεταξύ των μέτρων αυτών συγκαταλέγονταν, πρώτον, κρατικές εγγυήσεις δυνάμει των οποίων η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας εξασφάλιζε την πληρωμή των οφειλών που είχε αναλάβει η Deutsche Bundespost πριν από τη διάσπασή της σε τρεις ανώνυμες εταιρείες, δεύτερον, η κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων των εργαζομένων της Postdienst και της Deutsche Post (στο εξής: κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων) και, τρίτον, ενδεχόμενη κρατική χρηματοοικονομική ενίσχυση υπέρ της Deutsche Post. Με έγγραφο της 16ης Σεπτεμβρίου 1999, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέβαλε της παρατηρήσεις της και προσκόμισε τις ζητηθείσες πληροφορίες. Η απόφαση του 1999 για την κίνηση διαδικασία έρευνας δημοσιεύτηκε στις 23 Οκτωβρίου 1999 στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

14 Η δημοσίευση της απόφασης του 1999 για την κίνηση διαδικασίας έρευνας οδήγησε δεκατέσσερις ενδιαφερόμενους να υποβάλουν συναφώς τις παρατηρήσεις τους, τις οποίες η Επιτροπή διαβίβασε στις 15 Δεκεμβρίου 1999 στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Η τελευταία απάντησε επί των εν λόγω παρατηρήσεων με έγγραφο της 1ης Φεβρουαρίου 2000.

15 Με την απόφαση 2002/753/ΕΚ της Επιτροπής, της 19ης Ιουνίου 2002, για την κρατική ενίσχυση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας στα γερμανικά ταχυδρομεία Deutsche Post AG (ΕΕ 2002, L 247, σ. 27), η Επιτροπή έκρινε ότι το εν λόγω κράτος μέλος είχε χορηγήσει στην Deutsche Post ασύμβατη με την εσωτερική αγορά ενίσχυση ύψους 572 εκατομμυρίων ευρώ, χάρη στην οποία η αποδέκτριά της μπόρεσε να καλύψει τις ζημίες που επέφερε η πολιτική εκπτώσεων στο πλαίσιο ανοίγματος στον ανταγωνισμό των υπηρεσιών μεταφοράς δεμάτων από πόρτα σε πόρτα.

16 Η απόφαση 2002/753 είχε ως αποτέλεσμα οι γερμανικές αρχές να ανακτήσουν το ποσό των 572 εκατομμυρίων ευρώ από τη Deutsche Post. Στις 4 Σεπτεμβρίου 2002, η Deutsche Post άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή ακύρωσης κατά της εν λόγω απόφασης (υπόθεση T-266/02).

17 Από την 1η Ιανουαρίου 2003 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2007, η Bundesnetzagentur (ομοσπονδιακή υπηρεσία δικτύων, Γερμανία), συσταθείσα από τον νόμο περί ταχυδρομείων, όρισε τις ανώτατες τιμές μιας δέσμης υπηρεσιών αντίστοιχων προς εκείνες που αποτελούσαν αντικείμενο των κανονιστικώς ρυθμιζόμενων τιμών για τις υπηρεσίες αλληλογραφίας.

18 Στις 13 Μαΐου 2004, η UPS υπέβαλε νέα καταγγελία στην Επιτροπή, υποστηρίζοντας ότι, αφενός, το θεσμικό αυτό όργανο δεν εξέτασε με την απόφαση 2002/753 όλα τα μέτρα που απαριθμούνταν στην καταγγελία της 7ης Ιουλίου 1994 και ότι, αφετέρου, μετά την έκδοση της απόφασης αυτής είχαν χορηγηθεί παράνομες ενισχύσεις.

19 Στις 16 Ιουλίου 2004, η TNT Post AG & Co. KG επίσης υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή, για τον λόγο ότι η Deutsche Post χρέωνε πολύ χαμηλές τιμές για τις υπηρεσίες που παρείχε στην Postbank, με αποτέλεσμα η τελευταία να καταβάλει μόνο το μεταβλητό κόστος των παρεχόμενων υπηρεσιών.

20 Τον Νοέμβριο του 2004 και τον Απρίλιο του 2005, η Επιτροπή απηύθυνε προς την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, τόσο ως προς την καταγγελία που υπέβαλε η UPS στις Μαΐου 2004 όσο και ως προς την καταγγελία που υπέβαλε η TNT Post στις 16 Ιουλίου 2004, αιτήσεις παροχής πληροφοριών, στις οποίες το εν λόγω κράτος μέλος απάντησε τον Δεκέμβριο του 2004 και τον Ιούνιο του 2005 αντιστοίχως.

21 Με έγγραφο της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, η Επιτροπή κοινοποίησε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας την απόφασή της να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ όσον αφορά την κρατική ενίσχυση που χορηγήθηκε από τις γερμανικές αρχές στην Deutsche Post AG [ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07)] (στο εξής: απόφαση του 2007). Με την απόφαση του 2007, η οποία δημοσιεύτηκε στη γλώσσα του πρωτοτύπου στην Επίσημη Εφημερίδα της 19ης Οκτωβρίου 2007 (ΕΕ 2007, C 245, σ. 21), η Επιτροπή υπενθύμισε τις διαδικασίες που είχαν κινηθεί από το 1994 κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας δυνάμει του άρθρου 87 ΕΚ και, επικαλούμενη την ανάγκη διεξαγωγής συνολικής έρευνας για όλες τις στρεβλώσεις του ανταγωνισμού που οφείλονταν στη χορήγηση κρατικών πόρων στην Deutsche Post, επισήμανε ότι η διαδικασία που είχε τεθεί σε εφαρμογή με την απόφαση του 1999 για την κίνηση διαδικασίας έρευνας θα συμπληρωνόταν προκειμένου να συμπεριληφθούν οι πληροφορίες που είχαν υποβληθεί προσφάτως και να κριθεί οριστικώς η συμβατότητα των εν λόγω πόρων με τη Συνθήκη ΕΚ.

22 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 22 Νοεμβρίου 2007, η Deutsche Post ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση του 2007 (υπόθεση T-421/07).

23 Με την απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-266/02, EU:T:2008:235), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση 2002/753, για τον λόγο ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε την ύπαρξη πλεονεκτήματος υπέρ της Deutsche Post, καθόσον, μεταξύ άλλων, δεν προέβη σε εμπεριστατωμένο έλεγχο όλων των μεταβιβάσεων κρατικών πόρων από τις οποίες είχε επωφεληθεί η εταιρία αυτή και όλων των συναρτώμενων με την παροχή καθολικής υπηρεσίας δαπανών που αυτή όφειλε να επωμισθεί, προκειμένου να προσδιοριστεί κατά πόσον οι επίμαχες μεταφορές συνεπάγονταν ή όχι υπερβάλλουσα αντιστάθμιση –υπέρ αυτής– ή ανεπαρκή αντιστάθμιση –εις βάρος της. Κατ' εφαρμογήν της απόφασης αυτής, κατά της οποίας η Επιτροπή άσκησε αναίρεση, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας επέστρεψε εντόκως στην Deutsche Post το ποσό των 572 εκατομμυρίων ευρώ.

24 Στις 30 Οκτωβρίου 2008, κατόπιν πολλών ανταλλαγών αλληλογραφίας με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας σχετικά με το βάσιμο της απόφασης του 2007, η Επιτροπή απηύθυνε εντολή στο εν λόγω κράτος μέλος να προσκομίσει όλα τα ζητηθέντα λογιστικά στοιχεία για όλη την περίοδο από το 1990 έως το 2007. Κατά της εντολής αυτής (στο εξής: εντολή του 2008) ασκήθηκε προσφυγή ακύρωσης τόσο από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (υπόθεση T-571/08) όσο και από την Deutsche Post (υπόθεση T-570/08). Εν αναμονή της απόφασης του Γενικού

Δικαστηρίου, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας συμμορφώθηκε προς την εντολή του 2008, προσκομίζοντας, αρχικά τον Νοέμβριο και τον Δεκέμβριο του 2008, και εν συνεχεία το Μάρτιο του 2009, τα ζητηθέντα λογιστικά στοιχεία.

25 Με τις διατάξεις της 14ης Ιουλίου 2010, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-570/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:311), και Γερμανία κατά Επιτροπής (T-571/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:312), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τις προσφυγές κατά της εντολής του 2008 ως απαράδεκτες. Κατά των διατάξεων αυτών ασκήθηκε αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (υπόθεση C-465/10 P) καθώς και από την Deutsche Post (υπόθεση C-463/10 P).

26 Με την απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2010, Επιτροπή κατά Deutsche Post (C-399/08 P, EU:C:2010:481), το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναίρεσης που ασκήθηκε κατά της απόφασης της 1ης Ιουλίου 2008, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-266/02, EU:T:2008:235).

27 Με έγγραφο της 10ης Μαΐου 2011, η Επιτροπή κοινοποίησε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας την απόφασή της «να παρατείνει» εκ νέου την κινηθείσα το 1999 διαδικασία (στο εξής: απόφαση του 2011), ούτως ώστε να πραγματοποιήσει ενδελεχή έλεγχο της κρατικής χρηματοδότησης των συντάξεων από την οποία είχε επωφεληθεί η Deutsche Post από το 1995. Στις 22 Ιουλίου 2011, η τελευταία αυτή εταιρία ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση του 2011 (υπόθεση T-388/11).

28 Με την απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής (C-463/10 P και C-465/10 P, EU:C:2011:656), το Δικαστήριο αναίρεσε τις διατάξεις της 14ης Ιουλίου 2010, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-570/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:311) και Γερμανία κατά Επιτροπής (T-571/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:312), για τον λόγο ότι η εντολή του 2008 αφορά άμεσα και ατομικά την Deutsche Post, αναπέμποντας τις υποθέσεις στο Γενικό Δικαστήριο (υποθέσεις T-570/08 RENV και T-571/08 RENV).

29 Δυνάμει της απόφασης του 2011, η Επιτροπή ζήτησε από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, στις 18 Νοεμβρίου 2011, να της παράσχει πληροφορίες σχετικά με την κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων κατά την περίοδο μετά το 2007, το δε κράτος μέλος αυτό ανταποκρίθηκε στο εν λόγω αίτημα.

30 Με την απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-421/07, EU:T:2011:720), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε απαράδεκτη την προσφυγή της Deutsche Post κατά της απόφασης του 2007, για τον λόγο ότι η απόφαση αυτή δεν μετέβαλε τη νομική θέση της εταιρίας αυτής, και επομένως δεν συνιστούσε πράξη δυνάμενη να προσβληθεί.

31 Με την απόφαση 2012/636/ΕΕ της Επιτροπής, της 25ης Ιανουαρίου 2012, σχετικά με την ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07) που χορήγησε η Γερμανία υπέρ της Deutsche Post AG (ΕΕ 2012, L 289, σ. 1) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή διαπίστωσε μεταξύ άλλων ότι η κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων συνιστά παράνομη κρατική ενίσχυση, ασύμβατη με την κοινή αγορά. Αντιθέτως, το θεσμικό αυτό όργανο εκτίμησε ότι ορισμένες κρατικές μεταβιβάσεις υπέρ της Deutsche Post συνιστούν κρατική ενίσχυση συμβατή με την εσωτερική αγορά και ότι οι κρατικές εγγυήσεις δυνάμει των οποίων η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας εξασφάλιζε την πληρωμή των οφειλών που είχε αναλάβει η Deutsche Bundespost πριν από τη διάσπασή της σε τρεις ανώνυμες εταιρίες πρέπει να εξεταστούν ως υφιστάμενη ενίσχυση.

32 Η προσβαλλόμενη απόφαση κοινοποιήθηκε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας την επομένη της έκδοσής της.

33 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Απριλίου 2012, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ενημέρωσε το Γενικό Δικαστήριο ότι παραιτείται από το δικόγραφο της προσφυγής στην υπόθεση T-571/08 RENV, η οποία διαγράφηκε από το πρωτόκολλο του Γενικού Δικαστηρίου (διάταξη της 10ης Μαΐου 2012, Γερμανία κατά Επιτροπής, T-571/08 RENV, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:228).

34 Με την απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2013, Deutsche Post κατά Επιτροπής (C-77/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:695), το Δικαστήριο αναίρεσε την απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-421/07, EU:T:2011:720), λόγω πλάνης περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κρίνοντας την απόφαση του 2007 ως μη δεκτική προσφυγής. Κατά τα λοιπά, ανέπεμψε την εν λόγω διαφορά προς επίλυση στο Γενικό Δικαστήριο.

35 Με την απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 2013, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-570/08 RENV, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:589), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της Deutsche Post κατά της εντολής του 2008. Η απόφαση αυτή αποτέλεσε αντικείμενο διόρθωσης λόγω λάθους εκ παραδρομής (διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 2013, Deutsche Post κατά Επιτροπής, T-570/08 RENV, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:606).

36 Τέλος, με την απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2015, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση του 2007 λόγω έκδοσής της κατά παράβαση του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [108 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 1999, L 83, σ. 1), καθώς και κατά παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, στο μέτρο που με την απόφαση αυτή αναβίωσε μια οριστικά περατωθείσα επίσημη διαδικασία έρευνας προκειμένου να ληφθεί νέα απόφαση, χωρίς να έχει ανακληθεί ή να έχει αποσυρθεί η περατώνουσα τη διαδικασία απόφαση.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

37 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Μαρτίου 2012, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

38 Στις 13 Ιουνίου 2011, η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα αντίκρουσης.

39 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Ιουλίου 2012, η UPS και η United Parcel Service Deutschland Inc. & Co. ζήτησαν να παρέμβουν στην παρούσα διαδικασία υπέρ της Επιτροπής.

40 Στις 24 Αυγούστου 2012, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέβαλε αίτηση εμπιστευτικής μεταχείρισης των δικογράφων της προσφυγής και του υπομνήματος αντίκρουσης έναντι των UPS και United Parcel Service Deutschland, καταθέτοντας προς τούτο μια μη εμπιστευτική μορφή των δικογράφων της προσφυγής και του υπομνήματος αντίκρουσης.

41 Με διάταξη που εξέδωσε στις 11 Σεπτεμβρίου 2012 ο πρόεδρος του έκτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου απορρίφθηκε η αίτηση παρέμβασης των UPS και United Parcel Service Deutschland στη διαφορά, ρυθμιζόμενου έτσι αυτοδικαίως και του ζητήματος της εμπιστευτικής μεταχείρισης των δικογράφων της προσφυγής και του υπομνήματος αντίκρουσης.

42 Στις 24 Σεπτεμβρίου 2012, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατέθεσε υπόμνημα απάντησης στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου. Το υπόμνημα ανταπάντησης περιήλθε στη Γραμματεία στις 13 Δεκεμβρίου 2012.

43 Εν συνεχεία, η υπό κρίση υπόθεση ανατέθηκε σε νέο εισηγητή δικαστή του ίδιου τμήματος.

44 Κατόπιν της μερικής ανανέωσης των μελών του Γενικού Δικαστηρίου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο όγδοο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε ως εκ τούτου η υπό κρίση υπόθεση.

45 Το Γενικό Δικαστήριο έθεσε ερωτήσεις στους διαδίκους στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, στις οποίες αυτοί απάντησαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Το Γενικό Δικαστήριο επιδίωξε, ιδίως χάριν της ορθής απονομής δικαιοσύνης και για τον βέλτιστο χειρισμό των υποθέσεων T-421/07 RENV, T-388/11 και T-152/12 με διαδίκους την Deutsche Post και την Επιτροπή, καθώς και της υπό κρίση υπόθεσης, να ακούσει την άποψη των διαδίκων ως προς το ζήτημα της σειράς με την οποία θα έπρεπε να εξετασθούν οι υποθέσεις αυτές και ως προς τη δυνατότητα να αναβάλει την εκδίκαση μίας ή περισσοτέρων υποθέσεων εν αναμονή της έκδοσης απόφασης επί των λοιπών.

46 Κατόπιν της υποβολής παρατηρήσεων από τους διαδίκους, με διατάξεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2014 του προέδρου του πρώτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου στην υπόθεση T-388/11, Deutsche Post κατά Επιτροπής, και του προέδρου του όγδοου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου στην υπόθεση T-152/12, Deutsche Post κατά Επιτροπής, η εκδίκαση των τριών αυτών υποθέσεων ανεστάλη εν αναμονή της απόφασης στην υπό υπόθεση T-421/07 RENV, η οποία εκδόθηκε στις 18 Σεπτεμβρίου 2015, όπως επισημάνθηκε με τη σκέψη 36 ανωτέρω.

47 Στο πλαίσιο μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 89 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, οι διάδικοι κλήθηκαν να γνωστοποιήσουν στο Γενικό Δικαστήριο τις συνέπειες που απορρέουν, κατά τη γνώμη τους, από την απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2015, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-421/07 RENV, EU:T:2015:654), όσον αφορά τον χειρισμό της υπό κρίση διαφοράς. Στις 3 και στις 30 Νοεμβρίου 2015 αντιστοίχως, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Επιτροπή υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου.

48 Την 1η Δεκεμβρίου 2015, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να υποβάλουν τυχόν παρατηρήσεις επί του ενδεχομένου να διεξαχθεί η επ' ακροατηρίου συζήτηση εν μέρει κεκλεισμένων των θυρών, στο μέτρο που ορισμένα στοιχεία τα οποία επρόκειτο να θιγούν κατά τη συζήτηση αυτή επικαλύπτονταν με αυτά τα οποία είχαν προβάλει οι κυρίως διάδικοι στις υποθέσεις T-388/11, Deutsche Post κατά Επιτροπής, και T-152/12, Deutsche Post κατά Επιτροπής, και τα οποία είχαν οδηγήσει την Deutsche Post να ζητήσει την εμπιστευτική τους μεταχείριση έναντι των παρεμβαινόντων στις δύο αυτές υποθέσεις.

49 Στις 4 Δεκεμβρίου 2015 η Επιτροπή επισήμανε στη Γραμματεία ότι δεν έχει συναφώς παρατηρήσεις και, την ίδια ημέρα, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέβαλε στο Γενικό Δικαστήριο τις παρατηρήσεις της με τις οποίες δήλωσε ότι δεν αντιτίθεται στη διεξαγωγή της συζήτησης κεκλεισμένων των θυρών, αλλά ότι επιφυλάσσεται του δικαιώματός της να καταθέσει νέα αιτήματα σε περίπτωση που, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, γίνει μνεία των στοιχείων τα οποία δεν περιλαμβάνονται στο μη εμπιστευτικό κείμενο της προσβαλλομένης απόφασης.

50 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η οποία διεξήχθη, εν μέρει κεκλεισμένων των θυρών, στις 10 Δεκεμβρίου 2015.

51 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τα άρθρα 1 και 4 έως 6 της προσβαλλομένης απόφασης,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

52 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο :

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη,

— επικουρικώς, σε περίπτωση που γίνει δεκτό ένα από τα σκέλη του έκτου λόγου, ή ένα από τα επιχειρήματα που αυτός περιλαμβάνει, ή σε περίπτωση που γίνει δεκτός ο έβδομος λόγος, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση μόνον εν μέρει, σε συνάρτηση με το βάσιμο των προαναφερθέντων λόγων, σκελών και επιχειρημάτων,

— να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

53 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προβάλλει τυπικώς δέκα λόγους.

54 Ο πρώτος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι η κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων δεν ωφέλησε την Deutsche Post· ο δεύτερος λόγος αντλείται από παράβαση της ίδιας αυτής διάταξης, λόγω του ότι η κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων δεν αντιστάθμισε τις δαπάνες της Deutsche Post· ο τρίτος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και, επικουρικώς, από παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, λαμβανομένης υπόψη της συνεκτίμησης των εσόδων που πραγματοποιούσε η Deutsche Post βάσει των κανονιστικώς ρυθμιζόμενων τιμών για τις υπηρεσίες αλληλογραφίας· ο τέταρτος λόγος αντλείται από παράβαση των άρθρων 107 και 108 ΣΛΕΕ και του κανονισμού 659/1999, καθώς και από κατάχρηση εξουσίας και διαδικασίας λόγω του ότι ζητήθηκε επιστροφή εσόδων πραγματοποιούμενων από την Deutsche Post βάσει των εν λόγω κανονιστικώς ρυθμιζόμενων τιμών για τις υπηρεσίες αλληλογραφίας· ο πέμπτος λόγος αντλείται επίσης από παράβαση των άρθρων 107 και 108 ΣΛΕΕ και του κανονισμού 659/1999, καθώς και από κατάχρηση εξουσίας και διαδικασίας λόγω της διεξαγωγής έρευνας για τη διαπίστωση διασταυρούμενων επιδοτήσεων· ο έκτος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και, επικουρικώς, από παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, λόγω εσφαλμένων υπολογισμών στο πλαίσιο σύγκρισης των εισφορών κοινωνικής ασφάλισης της Deutsche Post σε σχέση με εκείνες ανταγωνιστριών επιχειρήσεων· ο έβδομος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και, επικουρικώς, από παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, λόγω του χαρακτηρισμού ενός μέτρου ως κρατικής ενίσχυσης ασύμβατης με την εσωτερική αγορά μεταξύ του 1995 και του 2012· ο όγδοος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 1, στοιχείο β', σημείο i, του κανονισμού 659/1999 λόγω του χαρακτηρισμού ενός μέτρου ως νέας ενίσχυσης· ο ένατος λόγος αφορά μόνον το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 4, της προσβαλλόμενης απόφασης το οποίο, κατά την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αντιβαίνει στο άρθρο 7, παράγραφος 5, και στο άρθρο 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999· τέλος, ο δέκατος λόγος αντλείται από υπέρμετρα μεγάλη διάρκεια της διαδικασίας και από αδράνεια της Επιτροπής, περιστάσεις οι οποίες προβάλλεται ότι παραβαίνουν το άρθρο 6 ΣΕΕ, το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφτηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999.

55 Εντούτοις, στο μέτρο που η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ισχυρίζεται, προς στήριξη του πρώτου, του δεύτερου και του έκτου λόγου, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ενέχει ελλιπή αιτιολογία, η εξέταση των επιχειρημάτων τα οποία συναρτώνται με το ζήτημα αυτό θα πρέπει να αποσυνδεθεί από την εξέταση της επιχειρηματολογίας που αναπτύσσεται επί της ουσίας και να πραγματοποιηθεί στο πλαίσιο διαφορετικού λόγου ακύρωσης (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998,

Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψεις 66 και 67, και της 5ης Δεκεμβρίου 2013, Επιτροπή κατά Edison, C-446/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:798, σκέψη 20).

56 Δεδομένου ότι η έλλειψη αιτιολογίας εμπίπτει στην παράβαση ουσιώδους τύπου, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει πρώτα τον λόγο με τον οποίο προβάλλεται η αιτίαση αυτή και έπειτα τους λόγους που αφορούν την ουσία.

Επί της έλλειψης αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης

57 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φρονεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ενέχει ελλιπή αιτιολογία, πρώτον, όσον αφορά τη διαπίστωση ότι η κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων συνιστά επιλεκτικό πλεονέκτημα υπέρ της Deutsche Post, δεύτερον, όσον αφορά τη διαπίστωση ότι η εν λόγω χρηματοδότηση αντιστοιχεί σε επιβαρύνσεις οι οποίες υπό κανονικές συνθήκες πρέπει να καλύπτονται από τον προϋπολογισμό μιας επιχείρησης, τρίτον, όσον αφορά την παράλειψη της Επιτροπής να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω η νομολογία που απορρέει από την απόφαση της 16ης Μαρτίου 2004, Danske Busvognmænd κατά Επιτροπής (T-157/01, στο εξής: απόφαση Combus, EU:T:2004:76), και, τέταρτον, όσον αφορά την άρνηση του θεσμικού αυτού οργάνου να λάβει υπόψη την επιχειρηματολογία που προέβαλε η Deutsche Post προκειμένου να αποδείξει ότι ο δείκτης αναφοράς που επέλεξε η Επιτροπή ήταν εσφαλμένος.

58 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα όσα υποστηρίζει η Deutsche Post.

59 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξης και πρέπει να διαφαίνεται από αυτή κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, ώστε να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του (βλ. απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2013, Cisco Systems και Messagenet κατά Επιτροπής, T-79/12, EU:T:2013:635, σκέψη 108 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Συναφώς, η Επιτροπή, αιτιολογώντας τις αποφάσεις που εκδίδει προς διασφάλιση της εφαρμογής του δικαίου ανταγωνισμού της Ένωσης, δεν υποχρεούται να λαμβάνει θέση επί όλων των επιχειρημάτων που προβάλλουν οι ενδιαφερόμενοι προς στήριξη του αιτήματός τους. Αρκεί να εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που έχουν αποφασιστική σημασία για την οικονομία της απόφασης (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEX κ.λπ., C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψη 96, και της 16ης Δεκεμβρίου 2010, Κάτω Χώρες και NOS κατά Επιτροπής, T-231/06 και T-237/06, EU:T:2010:525, σκέψεις 141 και 142 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

60 Το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξης πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του γράμματός της αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψη 63, της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEX κ.λπ., C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψη 88, και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Iliad κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-325/10, EU:T:2013:472, σκέψη 260). Επομένως, η Επιτροπή δεν παραβαίνει την υποχρέωση αιτιολόγησης αν, με την απόφασή της, δεν τοποθετείται επί στοιχείων τα οποία θεωρεί προδήλως άσχετα, στερούμενα σημασίας ή σαφώς δευτερεύοντα (αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψη 64, της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEX κ.λπ., C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψη 89, και της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, Wam Industriale κατά Επιτροπής, T-303/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:505, σκέψη 87).

61 Με βάση αυτές ακριβώς τις αρχές πρέπει να εξακριβωθεί αν τα τέσσερα σημεία της προσβαλλόμενης απόφασης τα οποία η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας θεωρεί ότι ενέχουν ελλιπή αιτιολογία πάσχουν όντως από το ελάττωμα αυτό.

62 Όσον αφορά τον ισχυρισμό κατά τον οποίο η κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων συνιστά επιλεκτικό πλεονέκτημα υπέρ της Deutsche Post, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει, αφενός, ότι ο επιλεκτικός χαρακτήρας συνίσταται, κατά την Επιτροπή, στο γεγονός ότι «η επιδότηση συντάξεων χορηγήθηκε […] στο ταμείο συντάξεων [αποκλειστικώς προς τον σκοπό απαλλαγής της] Deutsche Post από δαπάνες για τις συντάξεις των δημοσίων υπαλλήλων, και ως εκ τούτου τελικά αποβαίνει προς όφελος της Deutsche Post» (αιτιολογική σκέψη 259 της προσβαλλόμενης απόφασης) και, αφετέρου, όσον αφορά την ίδια την ύπαρξη πλεονεκτήματος, στο γεγονός ότι η Επιτροπή εξέθεσε, υπό το σημείο VII.1.1, με τίτλο «Οικονομικό πλεονέκτημα λόγω της [συνταξιοδοτικής] μεταρρύθμισης του 1995», τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι αποδεικνύεται εν προκειμένω η ύπαρξη τέτοιου πλεονεκτήματος (αιτιολογικές σκέψεις 260 έως 274 της προσβαλλόμενης απόφασης), φροντίζοντας να αντικρούσει τα επιχειρήματα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Συνεπώς, επί του ζητήματος αυτού, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς κατά νόμον αιτιολογημένη.

63 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από το ότι η Επιτροπή παρέλειψε να αιτιολογήσει τη διαπίστωση ότι η κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων αντιστοιχεί σε επιβαρύνσεις οι οποίες υπό κανονικές συνθήκες πρέπει να καλύπτονται από τον προϋπολογισμό μιας επιχείρησης, επιβάλλεται η επισήμανση ότι το θεσμικό αυτό όργανο προέβη στην απλή διαπίστωση, επί του βασίμου της οποίας δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο στο στάδιο της εξέτασης του ζητήματος αν τηρήθηκε η υποχρέωση αιτιολόγησης, ότι η εισφορά αυτή του εργοδότη εντασσόταν στο πλαίσιο του συνήθους τρόπου λειτουργίας μιας επιχείρησης που ασκεί τις δραστηριότητές της στην οικονομία της αγοράς. Συναφώς, με τη σκέψη 263 της προσβαλλόμενης απόφασης, επισημαίνεται «ότι οι υποχρεώσεις που έχει μία επιχείρηση βάσει της εργατικής νομοθεσίας ή των συλλογικών συμβάσεων με τα εργατικά σωματεία, όπως είναι οι υποχρεώσεις που αφορούν τις συντάξεις, αποτελούν μέρος των συνήθων εξόδων μιας επιχείρησης τα οποία πρέπει να καταβάλλονται από ίδιους πόρους», καθώς και ότι «[οι υποχρεώσεις αυτές πρέπει να θεωρούνται ως έξοδα συμφυή με την οικονομική δραστηριότητα της επιχείρησης]». Προστίθεται δε ότι η Επιτροπή παρέπεμψε, εκτός των άλλων, στην πρακτική που η ίδια ακολουθεί με τις αποφάσεις της αλλά και στη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου (υποσημειώσεις 6 και 7 της προσβαλλόμενης απόφασης). Επομένως, ούτε ως προς το σημείο αυτό συντρέχει παραβίαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ από την Επιτροπή.

64 Όσον αφορά τη φερόμενη παράλειψη της Επιτροπής να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω η νομολογία που απορρέει από την απόφαση Combus της 16ης Μαρτίου 2004 (T-157/01, EU:T:2004:76), το επιχείρημα αυτό είναι αβάσιμο, διότι η Επιτροπή τοποθετήθηκε ρητώς, με την προσβαλλόμενη απόφαση, επ' αυτής της πτυχής της επιχειρηματολογίας της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Με την αιτιολογική σκέψη 260 της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή μνημονεύει το επιχείρημα αυτό και, με την αιτιολογική σκέψη 262 της ίδιας απόφασης, το αντικρούει κατόπιν διεξοδικής ανάλυσης. Επιπλέον, η αιτιολογική σκέψη 115 της προσβαλλόμενης απόφασης παραπέμπει στην απόφαση του 2011, με την οποία η Επιτροπή είχε επίσης αποκλείσει τη δυνατότητα εφαρμογής της νομολογίας αυτής στην υπό κρίση υπόθεση. Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη ως προς το σημείο αυτό.

65 Όσον αφορά, τέλος, τη φερόμενη έλλειψη στοιχείων τα οποία να δικαιολογούν την άρνηση της Επιτροπής να λάβει υπόψη τα επιχειρήματα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σχετικά με τον καθορισμό του συντελεστή αναφοράς για τον υπολογισμό των εισφορών, επισημαίνεται ότι, αφενός, η Επιτροπή εξέθεσε σαφώς τους λόγους για τους οποίους επέλεξε το συνολικό ποσοστό εισφοράς, δηλαδή τη συμμετοχή εργοδότη και τη συμμετοχή εργαζομένου, στην ασφάλιση συντάξεων και ανεργίας καθώς και τη συμμετοχή του εργοδότη στην ασφάλιση ασθενείας και περίθαλψης σε περίπτωση αδυναμίας αυτοεξυπηρέτησης (αιτιολογικές σκέψεις 301 έως 306 της προσβαλλόμενης απόφασης) και, αφετέρου, εξέτασε, πριν τις απορρίψει, τις ενστάσεις που προέβαλε το οικείο κράτος

μέλος (αιτιολογικές σκέψεις 308 έως 311 της προσβαλλόμενης απόφασης). Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει της νομολογίας που παρατίθεται με τη σκέψη 59 ανωτέρω, η Επιτροπή δεν οφείλει να αποφαίνεται ως προς κάθε επιχείρημα που προβάλλεται ενώπιόν της. Και ως προς το τέταρτο σημείο επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη.

66 Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα που αντλούνται από έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης πρέπει εν πάση περιπτώσει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

67 Θα πρέπει ακολούθως να εξεταστούν από κοινού ο τέταρτος και ο πέμπτος λόγος της προσφυγής, με τους οποίους η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να διευκρινίσει το ακριβές περιεχόμενο των άρθρων 107 και 108 ΣΛΕΕ, καθώς και του κανονισμού 659/1999, υπό το πρίσμα των εξουσιών της Επιτροπής να ερευνά την ύπαρξη κρατικής ενίσχυσης.

Επί του τέταρτου και του πέμπτου λόγου, σχετικά, αφενός, με το περιεχόμενο των άρθρων 107 και 108 ΣΛΕΕ, καθώς και του κανονισμού 659/1999, υπό το πρίσμα των εξουσιών της Επιτροπής να ερευνά την ύπαρξη κρατικής ενίσχυσης κα, αφετέρου, με την κατάχρηση εξουσίας και διαδικασίας

68 Στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου της, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, λαμβανομένης υπόψη της εντολής ανάκτησης που περιλαμβάνεται στο άρθρο 4, παράγραφος 4, της προσβαλλόμενης απόφασης, ζήτησε παρανόμως την επιστροφή εσόδων που πραγματοποίησε η Deutsche Post βάσει των κανονιστικώς ρυθμιζόμενων τιμών· στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου της, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει ότι τόσο το πρωτογενές δίκαιο όσο και το κρίσιμο εν προκειμένω παράγωγο δίκαιο αντίκεινται στη διεξαγωγή έρευνας για τη διαπίστωση διασταυρούμενων επιδοτήσεων.

69 Η Επιτροπή αντικρούει τους ισχυρισμούς αυτούς.

70 Υπενθυμίζεται καταρχάς ότι ο μόνος αποδέκτης μιας απόφασης όπως η προσβαλλόμενη είναι το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος, δηλαδή, εν προκειμένω, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 2ας Ιουλίου 1974, Ιταλία κατά Επιτροπής, 173/73, EU:C:1974:71, σκέψεις 16 και 18, της 25ης Ιουνίου 1998, British Airways κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-371/94 και T-394/94, EU:T:1998:140, σκέψη 92, και της 11ης Μαρτίου 2009, TF1 κατά Επιτροπής, T-354/05, EU:T:2009:66, σκέψη 31), όπως άλλωστε προκύπτει ρητώς από το άρθρο 7 της προσβαλλόμενης απόφασης. Συγκεκριμένα, απόκειται στο οικείο κράτος μέλος να λάβει, ενάντια στη βούλησή του, νομικώς δεσμευτικά μέτρα, προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις που απορρέουν για αυτό από το δίκαιο της Ένωσης [διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 2014, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-574/13 P(R), EU:C:2014:36, σκέψη 24], δηλαδή, μεταξύ άλλων, να ανακτήσει από τον ή τους αποδέκτες το ποσό της ενίσχυσης η οποία κρίθηκε από την Επιτροπή ως παρανόμως χορηγηθείσα.

71 Επομένως, δεν ευσταθεί το επιχείρημα που προβάλλει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή, έστω και εμμέσως, ζήτησε την επιστροφή εσόδων προερχόμενων από τις κανονιστικώς ρυθμιζόμενες τιμές: το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος, μοναδικός αποδέκτης της προσβαλλόμενης απόφασης, αναγκάστηκε απλώς να ανακτήσει από την Deutsche Post ποσό το οποίο αντιστοιχούσε σε σειρά μέτρων που η Επιτροπή θεώρησε ότι συνιστούν παράνομη κρατική ενίσχυση, χωρίς να εξειδικεύσει το ποσό αυτό στη λογιστική της εν λόγω επιχείρησης ούτε, κατά μείζονα λόγο, να υποχρεούται να το εξειδικεύσει για τον σκοπό της ανάκτησης. Επομένως, το γεγονός ότι η Deutsche Post επέστρεψε το εν λόγω ποσό αντλώντας πόρους από τα οφέλη τα οποία είχαν προκύψει από τις κανονιστικώς ρυθμιζόμενες τιμές για τις υπηρεσίες αλληλογραφίας ή με άλλα μέσα ουδόλως επηρεάζει τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης.

72 Εν συνεχεία, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν μπορεί βασίμως να επικαλείται, στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου, την απαγόρευση διεξαγωγής έρευνας στη συγκεκριμένη περίπτωση ώστε να διαπιστωθεί η ενδεχόμενη ύπαρξη διασταυρούμενων επιδοτήσεων.

73 Υπενθυμίζεται ότι, υπό το πρίσμα των αρχών που απορρέουν από τη νομολογία, το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ όχι μόνο δεν εμποδίζει τον έλεγχο της ύπαρξης τέτοιων επιδοτήσεων, αλλά, αντιθέτως, συνεπάγεται την ανάγκη τέτοιας εξακρίβωσης.

74 Συγκεκριμένα, σκοπός του άρθρου 107 ΣΛΕΕ είναι η αποτροπή του ενδεχομένου να επηρεάζεται το μεταξύ κρατών μελών εμπόριο από πλεονεκτήματα παρεχόμενα από τις δημόσιες αρχές τα οποία, υπό διάφορες μορφές, νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό ενισχύοντας ορισμένες επιχειρήσεις ή ορισμένους κλάδους παραγωγής (αποφάσεις της 2ας Ιουλίου 1974, Ιταλία κατά Επιτροπής, 173/73, EU:C:1974:71, σκέψη 26, και της 15ης Μαρτίου 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, EU:C:1994:100, σκέψη 12). Η έννοια της ενίσχυσης καλύπτει επομένως όχι μόνο τις θετικές παροχές, όπως είναι οι επιδοτήσεις, αλλά και τις παρεμβάσεις εκείνες οι οποίες, ανεξαρτήτως μορφής, ελαφρύνουν τις συνήθεις επιβαρύνσεις του προϋπολογισμού μιας επιχείρησης οι οποίες, κατά συνέπεια, χωρίς να είναι επιδοτήσεις υπό τη στενή έννοια του όρου, είναι της ίδιας φύσης ή έχουν τα ίδια αποτελέσματα (αποφάσεις της 15ης Μαρτίου 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, EU:C:1994:100, σκέψη 13, και της 13ης Ιουλίου 1996, SFEI κ.λπ., C-39/94, EU:C:1996:285, σκέψη 58).

75 Πιο συγκεκριμένα, η ορθή εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης προϋποθέτει ότι πρέπει να εξακριβώνεται μήπως τα έσοδα που προέρχονται από μια νομίμως επιδοτούμενη δραστηριότητα χρησιμεύουν για τη χρηματοδότηση άλλων δραστηριοτήτων της ίδιας επιχείρησης (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 10ης Ιουνίου 2010, Fallimento Traghetti del Mediterraneo, C-140/09, EU:C:2010:335, σκέψη 50, της 27ης Φεβρουαρίου 1997, FFSA κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-106/95, EU:T:1997:23, σκέψεις 187 έως 190, και της 1ης Ιουλίου 2010, M6 και TF1 κατά Επιτροπής, T-568/08 και T-573/08, EU:T:2010:272, σκέψεις 118, 121, 126 και 135), εξυπακουομένου ότι η Επιτροπή διαθέτει ορισμένο περιθώριο εκτίμησης όσον αφορά την επιλογή της πλέον κατάλληλης μεθόδου προκειμένου να βεβαιωθεί ως προς την ανυπαρξία διασταυρούμενης επιδότησης υπέρ ανταγωνιστικών δραστηριοτήτων (απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1997, FFSA κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-106/95, EU:T:1997:23, σκέψη 187).

76 Μολονότι ο τίτλος του πέμπτου λόγου (βλ. σκέψη 54 ανωτέρω) δεν υπαινίσσεται κάτι τέτοιο, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φαίνεται στην πραγματικότητα να συμφωνεί ως προς το γεγονός ότι η Επιτροπή δικαιούται να προβαίνει σε έρευνα διασταυρούμενων επιδοτήσεων, αμφισβητώντας ωστόσο ότι συντρέχουν εν προκειμένω οι προϋποθέσεις για τη διενέργεια τέτοιου ελέγχου. Με το δικόγραφο της προσφυγής της επισημαίνει τα ακόλουθα: «Δεδομένου ότι δεν συντρέχει εν προκειμένω μεταβίβαση “κρατικών πόρων” κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, δεν πληρούνται και οι προϋποθέσεις της “διασταυρούμενης επιδότησης” κατά την έννοια της νομοθεσίας στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων».

77 Εν πάση περιπτώσει, κάθε άλλο παρά φαίνεται ότι η Επιτροπή, έχοντας εξετάσει τη συμβατότητα της ενίσχυσης που φέρεται ότι προκύπτει από το άρθρο 16 του νόμου για το νομικό καθεστώς των ταχυδρομικών υπαλλήλων λαμβανομένης υπόψη της θέσης σε εφαρμογή του άρθρου 20, παράγραφος 2, του νόμου περί ταχυδρομείων –θέση σε εφαρμογή που κατέστησε εφικτό στην Deutsche Post να χρησιμοποιήσει τμήμα των εσόδων της από την εφαρμογή των κανονιστικώς ρυθμιζόμενων τιμών για τους σκοπούς του συνταξιοδοτικού ταμείου–, προέβη σε έρευνα διασταυρούμενης επιδότησης, η οποία πραγματοποιείται εξ ορισμού στο στάδιο του καθορισμού της ίδιας της ύπαρξης της ενίσχυσης, και όχι στα στάδιο εξακρίβωσης της συμβατότητάς της με την εσωτερική αγορά.

78 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει, επιπλέον, ότι η Επιτροπή όφειλε να ασκήσει προσφυγή λόγω παράβασης κράτους μέλους, κατά την έννοια του άρθρου 258 ΣΛΕΕ, εφόσον έκρινε ότι η ρύθμιση των τιμών που προβλέπει το άρθρο 20, παράγραφος 2, του νόμου περί ταχυδρομείων οδήγησε σε διασταυρούμενες επιδοτήσεις. Κατά συνέπεια, το κράτος μέλος αυτό φρονεί ότι η Επιτροπή ενήργησε εν προκειμένω κατά κατάχρηση εξουσίας και διαδικασίας.

79 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Τα δικαστήρια της Ένωσης έχουν ήδη απορρίψει παρόμοια συλλογιστική, υπενθυμίζοντας, σε σχέση με την επιλογή της Επιτροπής να επιβάλλει κυρώσεις για κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης εκ μέρους ενός καθιερωμένου στην αγορά Γερμανού φορέα παροχής υπηρεσιών τηλεφωνίας αντί να στραφεί κατά του κράτους μέλους του οποίου η νομοθεσία κατέστησε εφικτή την κατάχρηση αυτή, ότι, ακόμα και αν η Επιτροπή είχε τη δυνατότητα, λόγω της κατάχρησης, να κινήσει διαδικασία λόγω παράβασης κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, το ενδεχόμενο αυτό ουδόλως μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης (απόφαση της 10ης Απριλίου 2008, Deutsche Telekom κατά Επιτροπής, T-271/03, EU:T:2008:101, σκέψη 271) και, κατά ευρύτερη έννοια, ότι στο πλαίσιο του συστήματος που καθιερώνει το άρθρο 258 ΣΛΕΕ, η Επιτροπή διαθέτει διακριτική εξουσία να ασκεί προσφυγή λόγω παράβασης και δεν εναπόκειται στα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης να κρίνουν τη σκοπιμότητα άσκησης της εξουσίας αυτής (αποφάσεις της 26ης Ιουνίου 2003, Επιτροπή κατά Γαλλίας, C-233/00, EU:C:2003:371, σκέψη 31, και της 14ης Οκτωβρίου 2010, Deutsche Telekom κατά Επιτροπής, C-280/08 P, EU:C:2010:603, σκέψη 47).

80 Επομένως, η κατάχρηση εξουσίας και διαδικασίας δεν αποδεικνύεται στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου. Δεν αποδεικνύεται όμως ούτε και στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου, όπου επίσης γίνεται επίκλησή της.

81 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, κατόπιν καταγγελίας υποβληθείσας στις 22 Απριλίου 2004 από την UPS δυνάμει του άρθρου 102 ΣΛΕΕ (αιτιολογική σκέψη 46 της προσβαλλόμενης απόφασης), κίνησε διαδικασία έρευνας προκειμένου να διαπιστωθεί ότι η Deutsche Post καταχράστηκε δεσπόζουσα θέση καθόσον χρέωνε υπερβολικά υψηλές τιμές για τις κανονιστικώς ρυθμιζόμενες υπηρεσίες αλληλογραφίας που παρείχε, εν συνεχεία δε, στις 25 Μαρτίου 2008, αποφάσισε την περάτωση της εν λόγω διαδικασίας, εκτιμώντας ότι δύσκολα μπορεί να αποδειχθεί η κατάχρηση αυτή (αιτιολογική σκέψη 48 της προσβαλλόμενης απόφασης).

82 Κατά την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, ακριβώς αυτή η αδυναμία να αποδειχθεί η εκ μέρους της Deutsche Post κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης οδήγησε την Επιτροπή να χρησιμοποιήσει προσχηματικά μια άλλη διαδικασία, αυτήν του ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων.

83 Στο σημείο αυτό αρκεί να υπογραμμιστεί ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή, στο πλαίσιο της αξιολόγησης των αποδεικτικών στοιχείων που διαθέτει για να επιβάλει κυρώσεις λόγω παράβασης του άρθρου 102 ΣΛΕΕ, αποφασίζει να μην επιβάλει κυρώσεις λόγω κατάχρησης δεσπόζουσας θέσης την οποία θεωρεί ότι δεν είναι σε θέση να αποδείξει επαρκώς κατά νόμον, συνιστά έκφανση της αρχής της χρηστής διοίκησης αλλά και τήρηση της αρχής της νομιμότητας.

84 Έτι περαιτέρω, μια απόφαση έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον εφόσον είναι σαφές, βάσει αντικειμενικών, λυσιτελών και συγκλινουσών ενδείξεων, ότι εκδόθηκε για την επίτευξη σκοπών άλλων από τους αναφερόμενους (απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 1996, C-84/94, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, EU:C:1996:431, σκέψη 69, και της 16ης Σεπτεμβρίου 1998, IECC κατά Επιτροπής, T-133/95 και T-204/95, EU:T:1998:215, σκέψη 188). Εκτός αυτού, όταν επιδιώκονται πλείονες σκοποί, ακόμη και αν μεταξύ των αιτιολογιών μιας απόφασης υπάρχουν και ορισμένες μη έγκυρες, η απόφαση αυτή δεν ενέχει κατάχρηση εξουσίας, εφόσον δεν αφίσταται του βασικού σκοπού (αποφάσεις της 21ης Δεκεμβρίου 1954, Ιταλία κατά Ανώτατης Αρχής, 2/54, EU:C:1954:8, σ. 73, 103, της 8ης Ιουλίου 1999, Vlaamse Televisie Maatschappij κατά Επιτροπής, T-266/97, EU:T:1999:144, σκέψη 131, και της 21ης Σεπτεμβρίου 2005, EDP κατά Επιτροπής, T-87/05, EU:T:2005:333, σκέψη 87).

85 Εν προκειμένω, από κανένα στοιχείο δεν μπορεί να αποδειχθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν εκδόθηκε για την επιβολή κυρώσεων λόγω κρατικής ενίσχυσης ασύμβατης με την εσωτερική αγορά ή, εν πάση περιπτώσει, για την επίτευξη, μεταξύ άλλων, και του σκοπού αυτού.

86 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, ο τέταρτος και ο πέμπτος λόγος πρέπει να απορριφθούν.

87 Εν συνεχεία, πρέπει να εξεταστούν ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος καθώς και το πρώτο σκέλος του τρίτου, του έκτου και του έβδομου λόγου, που αφορούν το ζήτημα αν υπάρχει εν προκειμένω κρατική ενίσχυση.

Επί του πρώτου και του δεύτερου λόγου καθώς και επί του πρώτου σκέλους του τρίτου, του έκτου και του έβδομου λόγου, καθόσον αφορούν την ύπαρξη κρατικής ενίσχυσης

88 Πρέπει εκ προοιμίου να υπομνησθεί ότι ο χαρακτηρισμός ενός μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ προϋποθέτει τη συνδρομή τεσσάρων προϋποθέσεων, ήτοι ότι πρόκειται για παρέμβαση εκ μέρους του κράτους ή μέσω δημοσίων πόρων, ότι η παρέμβαση αυτή μπορεί να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, ότι χορηγεί πλεονέκτημα στον αποδέκτη και ότι νοθεύει ή απειλεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 17ης Μαρτίου 1993, Sloman Neptun, C-72/91 και C-73/91, EU:C:1993:97, σκέψη 18, της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Association Vent de colère! κ.λπ., C-262/12, EU:C:2013:851, σκέψη 15, και της 11ης Ιουνίου 2009, Ιταλία κατά Επιτροπής, T-222/04, EU:T:2009:194, σκέψη 39).

89 Το μέτρο του οποίου την ακύρωση ζητεί η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας είναι ο περιλαμβανόμενος στο άρθρο 1 της προσβαλλόμενης απόφασης χαρακτηρισμός της «χορηγηθείσας στην Deutsche Post AG επιδότησης συντάξεων» ως κρατικής ενίσχυσης ασύμβατης με την εσωτερική αγορά. Με τους όρους αυτούς, η Επιτροπή παραπέμπει πολύ συγκεκριμένα στην κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων των ταχυδρομικών υπαλλήλων (αιτιολογική σκέψη 3 της προσβαλλόμενης απόφασης), εξαιρουμένης, κατά συνέπεια, της χρηματοδότησης των συντάξεων των πρώην συμβασιούχων υπάλληλων που προσλήφθηκαν από την 1η Ιανουαρίου 1995. Επομένως, η χρησιμοποιούμενη στην παρούσα απόφαση έκφραση «κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων» πρέπει να ερμηνευθεί επίσης υπό την έννοια αυτή. Η εν λόγω χρηματοδότηση διέπεται από το άρθρο 16 του νόμου για το νομικό καθεστώς των ταχυδρομικών υπαλλήλων, που αποτελεί επομένως το αντικείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης. Εντούτοις, επισημαίνεται ότι, κατά το στάδιο της εκτίμησης της συμβατότητας της φερόμενης ενίσχυσης με την εσωτερική αγορά, η Επιτροπή επισήμανε ότι το αποτέλεσμα της εν λόγω ενίσχυσης και αυτό του άρθρου 20, παράγραφος 2, του νόμου περί ταχυδρομείων σωρεύονταν με αποτέλεσμα την απαλλαγή της Deutsche Post από τα έξοδα των συντάξεων των πρώην υπαλλήλων της (αιτιολογικές σκέψεις 116 και 332 έως 338 της προσβαλλόμενης απόφασης).

90 Επομένως, πρέπει να εξακριβωθεί, στο πλαίσιο εξέτασης των διάφορων λόγων που προβάλλει συναφώς η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αν η κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων μπορούσε ορθώς να χαρακτηριστεί ως κρατική ενίσχυση υπό το πρίσμα των κριτηρίων που υπομνήσθηκαν με τη σκέψη 88 ανωτέρω.

Όσον αφορά το πρώτο κριτήριο, σχετικά με παρέμβαση εκ μέρους του κράτους ή μέσω δημόσιων πόρων

91 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, η παρέμβαση του κράτους και η χρήση κρατικών πόρων δεν αμφισβητούνται. Αντιθέτως είναι εμφανείς, λαμβανομένου υπόψη του μηχανισμού που έθεσε σε εφαρμογή το άρθρο 16 του νόμου για το νομικό καθεστώς των ταχυδρομικών υπαλλήλων, εφόσον, όπως επισημάνθηκε με τη σκέψη 10 ανωτέρω, το ομοσπονδιακό κράτος ανέλαβε να καλύψει τη διαφορά, για τα έτη 1995 έως 1999, μεταξύ του συνολικού κόστους των συντάξεων των πρώην υπαλλήλων της Deutsche Post και ενός ετήσιου κατ' αποκοπήν ποσού ανερχόμενου στα 4

δισεκατομμύρια γερμανικά μάρκα (DEM) (περίπου 2 045 εκατομμύρια ευρώ), και εν συνεχεία, από το 2000, μεταξύ του συνολικού κόστους των συντάξεων των πρώην υπαλλήλων και του 33 % των ακαθάριστων αποδοχών των εν ενεργεία υπαλλήλων της Deutsche Post.

92 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προβάλλει ωστόσο την ένσταση ότι οι πόροι αυτοί αντιστοιχούν αποκλειστικά στα έσοδα που προκύπτουν για την Deutsche Post βάσει των κανονιστικώς ρυθμιζόμενων τιμών, έσοδα τα οποία δεν μπορούν να χαρακτηριστούν κρατικοί πόροι, καθόσον αντιστοιχούν στην αμοιβή που καταβάλλουν οι πελάτες της για τις υπηρεσίες που τους παρέχει στο πλαίσιο ιδιωτικών οικονομικών σχέσεων.

93 Εντούτοις, το επιχείρημα αυτό δεν ευσταθεί. Είναι πέραν πάσης αμφιβολίας ότι, χάρη στην παρέμβαση του ομοσπονδιακού κράτους, η Deutsche Post απαλλάχθηκε από ένα μέρος του κόστους των συντάξεων των οφειλόμενων στους συνταξιούχους υπαλλήλους της, κόστος το οποίο, ελλείψει τέτοιας παρέμβασης, θα αναγκαζόταν να μετακυλίσει στις μη κανονιστικώς ρυθμιζόμενες τιμές των εκ μέρους της παρεχόμενων υπηρεσιών. Ορθώς επομένως επισημαίνει η Επιτροπή ότι το ποσό που αφαιρούνταν από το συνολικό ποσό των δαπανών καταβολής των εν λόγω συντάξεων αντιστοιχούσε σε 151 εκατομμύρια ευρώ το 1995, για να ανέλθει στα 3 203 εκατομμύρια ευρώ το 2010. Κατά την περίοδο 1995-2010, το συνολικό ποσό των αναλαμβανόμενων εξόδων είχε υπερβεί τα 37 δισεκατομμύρια ευρώ.

94 Επιπλέον, το γεγονός ότι ένα τμήμα των εσόδων από τις κανονιστικώς ρυθμιζόμενες τιμές που ενέκρινε η ομοσπονδιακή υπηρεσία δικτύων δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 2, του νόμου περί ταχυδρομείων, προοριζόταν να μειώσει την εισφορά της Deutsche Post στο συνταξιοδοτικό ταμείο έχει ως συνέπεια η εκ μέρους του ομοσπονδιακού κράτους ανάληψη των εξόδων, η οποία προσδιοριζόταν αρχικά με βάση το κατ' αποκοπή ποσό και εν συνεχεία με βάση το ποσοστό –κατά τα εκτιθέμενα στη σκέψη 91 ανωτέρω, ήταν ανώτερη από όσο θα έπρεπε να είναι. Επομένως, πρόκειται εν τέλει για αυξημένες κρατικές επιδοτήσεις, έστω και αν είναι ακριβές ότι τα έσοδα από τις κανονιστικώς ρυθμιζόμενες τιμές, εξεταζόμενα στην ουσία τους, είναι ιδιωτικής φύσης.

95 Πληρούται επομένως το πρώτο κριτήριο, που αφορά παρέμβαση εκ μέρους του κράτους ή μέσω δημοσίων πόρων.

Όσον αφορά το δεύτερο και το τέταρτο κριτήριο, σχετικά με τον επηρεασμό του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών και τη νόθευση ή την απειλή νόθευσης του ανταγωνισμού

96 Η εφαρμογή εν προκειμένω των δύο αυτών κριτηρίων δεν αποτελεί αντικείμενο συγκεκριμένης αμφισβήτησης εκ μέρους της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Σε κάθε περίπτωση, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ούτε σε πλάνη περί την εκτίμηση καθόσον έκρινε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 275 έως 277 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι, λαμβανομένου υπόψη, αφενός, ότι οι αγορές διανομής δεμάτων, εφημερίδων και περιοδικών ήταν ανέκαθεν ανοικτές στον ανταγωνισμό στη Γερμανία και, αφετέρου, ότι με την απελευθέρωση της αγοράς η Deutsche Post άρχισε σταδιακά να χάνει τα αποκλειστικά δικαιώματά της στον οικείο τομέα, στον οποίο είχαν εισέλθει νέες επιχειρήσεις, πληρούνταν τα κριτήρια σχετικά με τον επηρεασμό του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών και τη νόθευση του ανταγωνισμού.

Όσον αφορά το τρίτο κριτήριο, σχετικά με τη χορήγηση πλεονεκτήματος σε μία επιχείρηση ή σε έναν κλάδο παραγωγής

97 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει ότι το κριτήριο αυτό δεν ελήφθη υπόψη, τούτο δε ως προς αμφότερα τα συστατικά του στοιχεία. Το κράτος μέλος αυτό φρονεί, πρώτον, ότι ακόμα και αν υποτεθεί ότι υπάρχει εν προκειμένω επιλεκτικό πλεονέκτημα, ο αποδέκτης ή οι

αποδέκτες του δεν αποτελούν επιχείρηση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και, δεύτερον, ότι η κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων δεν είχε ως συνέπεια τη χορήγηση τέτοιου πλεονεκτήματος.

98 Τα δύο αυτά στοιχεία πρέπει να εξεταστούν διαδοχικά.

– Όσον αφορά την ταυτότητα του αποδέκτη του φερομένου πλεονεκτήματος και την ιδιότητά του ως επιχείρησης

99 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας επισημαίνει, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου της, ότι ωφελούμενος από το επίμαχο μέτρο δεν είναι η Deutsche Post, αλλά είτε άμεσα το συνταξιοδοτικό ταμείο των πρώην ταχυδρομικών υπαλλήλων είτε έμμεσα οι ίδιοι οι συνταξιούχοι υπάλληλοι, δηλαδή φυσικά πρόσωπα.

100 Η Επιτροπή αμφισβητεί την ανάλυση αυτή.

101 Οι αιτιάσεις που προβάλλει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ως προς την ταυτότητα του αποδέκτη του φερόμενου πλεονεκτήματος και την ιδιότητά του ως επιχείρησης πρέπει να απορριφθούν. Συγκεκριμένα, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι η Deutsche Post, η ιδιότητα της οποίας ως επιχείρησης δεν αμφισβητείται, θα αναγκαζόταν, ελλείψει της χρηματοδότησης αυτής, να καταβάλει, υπέρ των πρώην υπαλλήλων των προκατόχων της, ορισμένο συμπληρωματικό ποσό συναρτώμενο με τους καταβαλλόμενους μισθούς, από το οποίο απαλλάχθηκε εν μέρει. Επομένως, είναι σαφές ότι η Deutsche Post όντως ωφελείται από το επίμαχο μέτρο.

102 Πρέπει επομένως να εξακριβωθεί αν αυτή η μερική ανάληψη των εξόδων που περιγράφεται στη σκέψη 10 ανωτέρω ορθώς χαρακτηρίστηκε ως πλεονέκτημα κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

– Όσον αφορά την ύπαρξη πλεονεκτήματος υπέρ της Deutsche Post, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ

103 Πρέπει, κατά πρώτο λόγο, να υπενθυμιστεί ο τρόπος με τον οποίο ερμηνεύει ο δικαστής της Ένωσης την έννοια του πλεονεκτήματος προτού, κατά δεύτερο λόγο, συνοψιστεί το περιεχόμενο της προσβαλλόμενης απόφασης ως προς το σημείο αυτό, και εν συνεχεία, κατά τρίτο λόγο, καθοριστεί, λαμβανομένων υπόψη των λόγων και των επιχειρημάτων που προβάλλει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αν από τη συλλογιστική της Επιτροπής μπορούσε εν προκειμένω να συναχθεί η ύπαρξη πλεονεκτήματος κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και, ακολούθως, εφόσον πληρούνταν τα λοιπά κριτήρια, όπως έκρινε το Δικαστήριο με τις σκέψεις 91 έως 96 ανωτέρω, η ύπαρξη κρατικής ενίσχυσης.

104 Πρώτον, η έννοια της κρατικής ενίσχυσης, όπως καθορίζεται στη Συνθήκη, έχει νομικό χαρακτήρα και πρέπει να ερμηνεύεται βάσει αντικειμενικών στοιχείων. Για τον λόγο αυτό, ο δικαστής της Ένωσης οφείλει, κατ' αρχήν, λαμβάνοντας υπόψη τόσο τα συγκεκριμένα στοιχεία της διαφοράς της οποίας έχει επιληφθεί όσο και τον τεχνικό ή περίπλοκο χαρακτήρα των εκτιμήσεων στις οποίες προέβη η Επιτροπή, να ασκεί πλήρη έλεγχο του κατά πόσον ένα μέτρο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (αποφάσεις της 22ας Δεκεμβρίου 2008, British Aggregates κατά Επιτροπής, C-487/06 P, EU:C:2008:757, σκέψη 111 και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, British Telecommunications και BT Pension Scheme Trustees κατά Επιτροπής, T-226/09 και T-230/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:466, σκέψη 39).

105 Το ίδιο επομένως ισχύει και όσον αφορά το ζήτημα αν ένα μέτρο χορηγεί ή όχι πλεονέκτημα σε επιχείρηση.

106 Το πλεονέκτημα αυτό πρέπει να είναι οικονομικής και επιλεκτικής φύσης.

107 Το πλεονέκτημα πρέπει να είναι οικονομικής φύσης, πράγμα που σημαίνει ότι η Επιτροπή οφείλει να πραγματοποιήσει ολοκληρωμένη ανάλυση όλων των κρίσιμων στοιχείων της επίμαχης πράξης και του πλαισίου της, περιλαμβανομένης της χρηματοοικονομικής κατάστασης της ωφελούμενης επιχείρησης και της οικείας αγοράς, ώστε να εξακριβωθεί αν η ωφελουμένη επιχείρηση έχει οικονομικό όφελος που δεν θα είχε υπό τις συνήθεις συνθήκες της αγοράς (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 6ης Μαρτίου 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale και Land Nordrhein-Westfalen κατά Επιτροπής, T-228/99 και T-233/99, EU:T:2003:57, σκέψεις 251 και 257, και της 30ής Μαρτίου 2010, Bundesverband deutscher Banken κατά Επιτροπής, T-163/05, EU:T:2010:59, σκέψη 98).

108 Κατά την εξακρίβωση αυτή, η Επιτροπή πρέπει να λάβει υπόψη, ως στοιχεία του κρίσιμου πλαισίου, όλες τις ιδιαιτερότητες του νομικού καθεστώτος του οποίου αποτελεί τμήμα το εξεταζόμενο εθνικό μέτρο. Συναφώς, υπενθυμίζεται, πρώτον, ότι το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ δεν διακρίνει τις κρατικές παρεμβάσεις με κριτήριο την αιτία ή τον σκοπό τους, αλλά τις ορίζει σε συνάρτηση με τα αποτελέσματά τους (απόφαση της 9ης Ιουνίου 2011, Comitato «Venezia vuole vivere» κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-71/09 P, C-73/09 P και C-76/09 P, EU:C:2011:368, σκέψη 94), και, δεύτερον, ότι παρέμβαση που δεν έχει ως αποτέλεσμα να περιέρχονται οι επιχειρήσεις επί των οποίων εφαρμόζεται σε ευνοϊκότερη θέση ως προς τον ανταγωνισμό σε σχέση με τις επιχειρήσεις που τις ανταγωνίζονται δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (βλ., συναφώς, απόφαση της 24ης Ιουλίου 2003, Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, EU:C:2003:415, σκέψη 87).

109 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η αντιστάθμιση που αποτελεί την αντιπαροχή για υπηρεσίες παρεχόμενες εκ μέρους των ωφελούμενων επιχειρήσεων προς εκπλήρωση υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας δεν χορηγεί πλεονέκτημα κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και, κατά συνέπεια, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της διάταξης αυτής εφόσον, μεταξύ άλλων, η εν λόγω αντιστάθμιση δεν υπερβαίνει το μέτρο του αναγκαίου για την κάλυψη του συνόλου ή μέρους των δαπανών που πραγματοποιούνται για την εκπλήρωση υποχρέωσης παροχής δημόσιας υπηρεσίας, λαμβανομένων υπόψη των σχετικών εσόδων και ενός ευλόγου κέρδους σε σχέση με την εκπλήρωση των υποχρεώσεων αυτών. Συγκεκριμένα, αν πληρούται το κριτήριο αυτό, η επίμαχη χρηματοδότηση δεν ενισχύει την ανταγωνιστική θέση της ωφελούμενης επιχείρησης (απόφαση της 24ης Ιουλίου 2003, Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, EU:C:2003:415, σκέψη 92).

110 Επιπλέον, δεδομένου ότι μοναδικό αντικείμενο του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ είναι η απαγόρευση των πλεονεκτημάτων που ευνοούν ορισμένες επιχειρήσεις, η έννοια της ενίσχυσης καλύπτει μόνον τις παρεμβάσεις που μειώνουν τις συνήθεις επιβαρύνσεις του προϋπολογισμού μιας επιχείρησης και οι οποίες πρέπει να θεωρηθούν ως οικονομικό πλεονέκτημα το οποίο δεν θα είχε αποκομίσει η ωφελούμενη επιχείρηση υπό τις συνθήκες της αγοράς που περιγράφονται στη σκέψη 107 ανωτέρω (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 2ας Ιουλίου 1974, 173/73, Ιταλία κατά Επιτροπής, EU:C:1974:71, σκέψη 26, της 15ης Μαρτίου 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, EU:C:1994:100, σκέψεις 12 και 13, και της 24ης Ιουλίου 2003, Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, EU:C:2003:415, σκέψη 84 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Ως εκ τούτου, κρατικό μέτρο που απαλλάσσει μια επιχείρηση, η οποία υποχρεούται αρχικώς από τον νόμο να συνεχίσει να απασχολεί τους υπαλλήλους του προκατόχου της και να αποζημιώνει το Δημόσιο για τις αμοιβές και τις συντάξεις τις οποίες το τελευταίο εξακολούθησε να καταβάλει, από το «διαρθρωτικό μειονέκτημα» που συνιστά «το προνομιούχο και δαπανηρό καθεστώς των […] υπαλλήλων [αυτών]» σε σχέση με εκείνο των υπαλλήλων των ανταγωνιστών της εν λόγω επιχείρησης που προέρχονται από τον ιδιωτικό τομέα δεν συνιστά, καταρχήν, παρέμβαση που μειώνει τις συνήθεις επιβαρύνσεις του προϋπολογισμού μιας επιχείρησης και, κατά συνέπεια, δεν αποτελεί κρατική ενίσχυση (βλ., συναφώς, απόφαση της 16ης Μαρτίου 2004, Combus, T-157/01, EU:T:2004:76, σκέψεις 6, 7, 56 και 57). Εντούτοις, ακόμα και σε αυτήν την περίπτωση, πρέπει να υπάρχει άμεση σχέση μεταξύ των πρόσθετων δαπανών με τις οποίες όντως βαρύνεται η ενδιαφερόμενη επιχείρηση και του ποσού της ενίσχυσης (βλ., συναφώς, αποφάσεις της

28ης Νοεμβρίου 2008, Hôtel Cipriani κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-254/00, T-270/00 και T-277/00, EU:T:2008:537, σκέψη 189, και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, British Telecommunications και BT Pension Scheme Trustees κατά Επιτροπής, T-226/09 και T-230/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:466, σκέψη 72), πράγμα που καθιστά εφικτή την αξιολόγηση του καθαρού αποτελέσματος της εν λόγω ενίσχυσης.

111 Το πλεονέκτημα πρέπει επίσης να είναι επιλεκτικής φύσης. Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, απαγορεύει τις κρατικές ενισχύσεις που συνεπάγονται «ευνοϊκή μεταχείριση ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής», δηλαδή τις επιλεκτικές ενισχύσεις (αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2005, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-66/02, EU:C:2005:768, σκέψη 94, και της 6ης Σεπτεμβρίου 2006, Πορτογαλία κατά Επιτροπής, C-88/03, EU:C:2006:511, σκέψη 52). Όσον αφορά την εκτίμηση της ανωτέρω προϋπόθεσης επιλεκτικότητας, το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ επιβάλλει να εξακριβώνεται αν, στο πλαίσιο ενός δεδομένου νομικού καθεστώτος, ένα εθνικό μέτρο μπορεί να ευνοήσει «ορισμένες επιχειρήσεις ή ορισμένους κλάδους παραγωγής» έναντι άλλων που τελούν, από πλευράς του σκοπού που επιδιώκεται από το οικείο καθεστώς, σε συγκρίσιμη πραγματική και νομική κατάσταση (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 8ης Νοεμβρίου 2001, Adria-Wien Pipeline και Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, C-143/99, EU:C:2001:598, σκέψη 41, της 29ης Απριλίου 2004, GIL Insurance κ.λπ., C-308/01, EU:C:2004:252, σκέψη 68, και της 3ης Μαρτίου 2005, Heiser, C-172/03, EU:C:2005:130, σκέψη 40). Επομένως, για να εκτιμηθεί ο επιλεκτικός χαρακτήρας ενός μέτρου, πρέπει να εξεταστεί αν, στο πλαίσιο ενός δεδομένου νομικού καθεστώτος, το εν λόγω μέτρο συνιστά πλεονέκτημα για ορισμένες επιχειρήσεις σε σχέση προς άλλες οι οποίες τελούν σε συγκρίσιμη πραγματική και νομική κατάσταση (αποφάσεις της 6ης Σεπτεμβρίου 2006, Πορτογαλία κατά Επιτροπής, C-88/03, EU:C:2006:511, σκέψη 56, και της 28ης Ιουλίου 2011, Mediaset κατά Επιτροπής, C-403/10 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2011:533, σκέψη 36).

112 Επομένως, το εν λόγω πλεονέκτημα πρέπει να εκτιμάται μόνο σε σχέση με τους ανταγωνιστές της οικείας επιχείρησης (βλ., συναφώς, απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, Ιταλία κατά Επιτροπής, T-257/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:504, σκέψη 70). Επιπλέον, το νόημα της ανάκτησης μιας παράνομης ενίσχυσης είναι ότι ο αποδέκτης της χάνει το πλεονέκτημα που διέθετε στην αγορά έναντι των ανταγωνιστών του και αποκαθίσταται η κατάσταση που επικρατούσε πριν τη χορήγηση της ενίσχυσης (βλ. απόφαση της 29ης Απριλίου 2004, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-372/97, EU:C:2004:234, σκέψεις 103 και 104 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, Ιταλία κατά Επιτροπής, T-257/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:504, σκέψη 147).

113 Δεύτερον, όπως επισημάνθηκε στο πλαίσιο εξέτασης της αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης, με τις αιτιολογικές σκέψεις 260 έως 274 της εν λόγω απόφασης, υπό τον τίτλο «Οικονομικό πλεονέκτημα λόγω της [συνταξιοδοτικής] μεταρρύθμισης του 1995», η Επιτροπή επιχείρησε να αποδείξει σε τι συνίστατο κατά τη γνώμη της το πλεονέκτημα από το οποίο είχε επωφεληθεί η Deutsche Post.

114 Η Επιτροπή άρχισε την ανάλυσή της υπενθυμίζοντας, με την αιτιολογική σκέψη 261 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι το κρίσιμο ζήτημα έγκειται στο να εξακριβωθεί αν η κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων απάλλαξε την Deutsche Post από δαπάνες που κανονικά έπρεπε να καλυφθούν από τους οικονομικούς πόρους της επιχείρησης και αν κατ' αυτόν τον τρόπο εμποδίστηκε η φυσική λειτουργία των δυνάμεων της αγοράς.

115 Με την αιτιολογική σκέψη 262 της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή απέρριψε τα επιχειρήματα που άντλησε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας από την αδυναμία εφαρμογής στην υπό κρίση υπόθεση της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση της 16ης Μαρτίου 2004, Combus (T-157/01, EU:T:2004:76).

116 Με την αιτιολογική σκέψη 263 της ίδιας απόφασης, η Επιτροπή προέβαλε, ως μείζονα πρόταση του συλλογισμού της, τον ισχυρισμό ότι οι υποχρεώσεις που υπέχει μια επιχείρηση βάσει της εργατικής νομοθεσίας ή των συλλογικών συμβάσεων αποτελούν μέρος των συνήθων εξόδων μιας επιχείρησης τα οποία πρέπει να καταβάλλονται από ίδιους πόρους και, ως ελάσσονα, τον ισχυρισμό ότι οι υποχρεώσεις που αφορούν τις συντάξεις, και οι οποίες προβλέπονται από την εργατική νομοθεσία ή τις συλλογικές συμβάσεις, αποτελούν μέρος των εξόδων αυτών. Κατέληξε δε στο συμπέρασμα ότι η Deutsche Post αντιμετώπιζε, όσον αφορά τις συντάξεις των πρώην υπαλλήλων της, έξοδα συμφυή με την οικονομική δραστηριότητα της επιχείρησης, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

117 Οι αιτιολογικές σκέψεις 264 έως 266 της προσβαλλόμενης απόφασης περιγράφουν την εξέλιξη του καθεστώτος των γερμανικών ταχυδρομείων από το 1950 έως το 1995 (βλ., συναφώς, σκέψεις 1 έως 12 ανωτέρω). Η Επιτροπή συνήγαγε από την εξέλιξη αυτή ότι η Deutsche Bundespost και εν συνεχεία η Postdienst ανέλαβαν εξ ολοκλήρου μια υποχρέωση την οποία η Deutsche Post φέρει πλέον μόνον εν μέρει, με αποτέλεσμα την υπέρ αυτής δημιουργία πλεονεκτήματος.

118 Με την αιτιολογική σκέψη 267 της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή επισήμανε ότι τα επιχειρήματα που αφορούν το ζήτημα αν η Deutsche Post βαρυνόταν με υψηλότερες δαπάνες για συντάξεις από ό,τι οι ιδιώτες ανταγωνιστές της «δεν συνδέονται με το ζήτημα του χαρακτηρισμού της επιδότησης συντάξεων ως [κρατικής] ενίσχυσης», αλλά ότι, αντιθέτως, πρέπει να ληφθούν υπόψη «κατά τον έλεγχο της συμβατότητας». Η ιδέα αυτή εκφράζεται επίσης με την αιτιολογική σκέψη 268 της προσβαλλόμενης απόφασης.

119 Τέλος, οι αιτιολογικές σκέψεις 269 à 273 της προσβαλλόμενης απόφασης αφορούν την αντίκρουση διαφόρων επιχειρημάτων που προέβαλε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας.

120 Τρίτον, πρέπει να καθοριστεί, λαμβανομένων υπόψη των λόγων και των επιχειρημάτων που επικαλείται συναφώς η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αν η Επιτροπή ορθώς διαπίστωσε ότι το εν λόγω κράτος μέλος χορήγησε πλεονέκτημα στην Deutsche Post.

121 Όπως επισημάνθηκε με τη σκέψη 87 ανωτέρω, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας επιστράτευσε περισσότερους λόγους ακύρωσης προς αμφισβήτηση της ύπαρξης κρατικής ενίσχυσης εν προκειμένω. Στο πλαίσιο καθενός από τους λόγους αυτούς, το οικείο κράτος μέλος αρνείται ότι η Deutsche Post ωφελήθηκε από πλεονέκτημα κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

122 Πρέπει καταρχάς να εξεταστούν τα επιχειρήματα που επικαλείται η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου της, προκειμένου να αντικρούσει τον ισχυρισμό ότι πληρούται εν προκειμένω το τρίτο κριτήριο, το οποίο αφορά την ύπαρξη οικονομικού και επιλεκτικού πλεονεκτήματος.

123 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει τα επιχειρήματα αυτά.

124 Καταρχάς, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει ότι η κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων δεν συνιστά πλεονέκτημα υπέρ της Deutsche Post λόγω του ότι το ποσό που η εταιρία αυτή πρέπει να καταβάλει «στο συνταξιοδοτικό ταμείο καθορίζεται από τον νόμο». Εντούτοις, το επιχείρημα επιβάλλεται να απορριφθεί ως αλυσιτελές, δεδομένου ότι η Επιτροπή όφειλε ακριβώς να καθορίσει, σε αυτό το στάδιο, αν, βάσει του άρθρου 16 του νόμου για το νομικό καθεστώς των ταχυδρομικών υπαλλήλων, η Deutsche Post ωφελήθηκε σε σχέση με τους ανταγωνιστές από οικονομικό πλεονέκτημα το οποίο δεν διέθετε προγενέστερα. Συναφώς, είναι παντελώς αδιάφορο κατά πόσον το πλεονέκτημα, εφόσον αποδειχθεί, προκύπτει από νομική υποχρέωση ή από παρέμβαση του κράτους ή υπό οποιαδήποτε άλλη μορφή, δεδομένου ότι αμφότερες οι περιπτώσεις εμπίπτουν στις διατάξεις του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

125 Εν συνεχεία, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη, κατά την εκτίμηση της ύπαρξης κρατικής ενίσχυσης, δεδομένα σχετικά με το νομικό πλαίσιο της κοινωνικής ασφάλισης και των εργασιακών σχέσεων της Γερμανίας. Εντούτοις, επισημαίνεται ότι το επιχείρημα αυτό είναι αβάσιμο, διότι η Επιτροπή προέβη με την προσβαλλόμενη απόφαση σε τέτοιες εκτιμήσεις μόλις κατά το στάδιο της εξέτασης του ζητήματος αν φερόμενη ενίσχυση είναι συμβατή με την εσωτερική αγορά.

126 Τέλος, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας επικαλείται την πρακτική που έχει ακολουθήσει η Επιτροπή με προγενέστερες αποφάσεις της, παραπέμποντας στην απόφαση 2009/945/ΕΚ της Επιτροπής, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τη μεταρρύθμιση του τρόπου χρηματοδότησης του συνταξιοδοτικού καθεστώτος της RATP [κρατική ενίσχυση C 42/07 (πρώην N 428/06)] που η Γαλλία [προτίθετο] να χορηγήσει υπέρ της RATP (ΕΕ 2009, L 327, σ. 21). Το επιχείρημα αυτό επίσης πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, υπενθυμίζεται, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί αν η προβαλλόμενη πρακτική αποδεικνύεται, ότι η πρακτική αυτή δεν μπορεί να επηρεάσει το κύρος της προσβαλλόμενης απόφασης, το οποίο μπορεί να εκτιμηθεί μόνον υπό το πρίσμα των αντικειμενικών κανόνων της Συνθήκης (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 20ής Μαΐου 2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, EU:C:2010:291, σκέψη 21, και της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, Wam Industriale κατά Επιτροπής, T-303/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:505, σκέψη 82). Επομένως, το κύρος της προσβαλλόμενης απόφασης δεν μπορεί να εξαρτάται από την υποκειμενική εκτίμηση της Επιτροπής και πρέπει να καθορίζεται ανεξάρτητα από κάθε προηγούμενη πρακτική του οργάνου αυτού (αποφάσεις της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, Wam Industriale κατά Επιτροπής, T-303/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:505, σκέψη 82, και της 5ης Φεβρουαρίου 2015, Ryanair κατά Επιτροπής, T-500/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:73, σκέψη 39).

127 Επομένως, πρέπει να απορριφθούν τα περιλαμβανόμενα στον πρώτο λόγο επιχειρήματα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας τα οποία αφορούν την ίδια την ύπαρξη πλεονεκτήματος.

128 Λαμβανομένου υπόψη, αφενός, ότι απορρίφθηκε το σκέλος του λόγου αυτού το οποίο στηριζόταν σε έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης (βλ. σκέψεις 55 και 66 ανωτέρω) και, αφετέρου, ότι απορρίφθηκαν οι αιτιάσεις του ίδιου λόγου σχετικά με την ταυτότητα του αποδέκτη του φερόμενου πλεονεκτήματος και με την αμφισβήτηση της ιδιότητάς του ως επιχείρησης (βλ. σκέψη 101 ανωτέρω), πρέπει να απορριφθεί ο πρώτος λόγος στο σύνολό του.

129 Στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακύρωσης, ο οποίος στηρίζεται στο γεγονός ότι η κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων δεν αντιστάθμισε τις δαπάνες της Deutsche Post, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προβάλλει επιχειρηματολογία υποδιαιρούμενη σε τρία σκέλη, εκ των οποίων τα δύο πρώτα βάλλουν κατά του επιχειρήματος ότι οι δαπάνες που αντισταθμίστηκαν χάρη στην κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων βαρύνουν συνήθως τον προϋπολογισμό των επιχειρήσεων, και το τρίτο αφορά το ζήτημα της αντιστάθμισης ενός διαρθρωτικού μειονεκτήματος.

130 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται εκ νέου (βλ. σκέψη 110 ανωτέρω) ότι, με την απόφαση της 16ης Μαρτίου 2004, Combus (T-157/01, EU:T:2004:76, σκέψεις 6, 7, 56 και 57), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι μέτρο με το οποίο κράτος μέλος απαλλάσσει επιχείρηση, υποχρεούμενη αρχικώς από τον νόμο να συνεχίσει να απασχολεί τους υπαλλήλους του προκατόχου της και να αποζημιώνει το Δημόσιο για τις αμοιβές και τις συντάξεις τις οποίες το τελευταίο εξακολούθησε να καταβάλει, από το «διαρθρωτικό μειονέκτημα» που συνιστά «το προνομιούχο και δαπανηρό καθεστώς των […] υπαλλήλων [αυτών]» σε σχέση με εκείνο των υπαλλήλων των ανταγωνιστών της εν λόγω επιχείρησης που προέρχονται από τον ιδιωτικό τομέα δεν συνιστά, καταρχήν, παρέμβαση που μειώνει τις συνήθεις επιβαρύνσεις του προϋπολογισμού μιας επιχείρησης και, κατά συνέπεια, δεν αποτελεί κρατική ενίσχυση. Συγκεκριμένα, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι αποτελεί τμήμα των συνήθων δαπανών μιας επιχείρησης το υπέρογκο κόστος ενός συνταξιοδοτικού συστήματος του κοινού δικαίου το οποίο επιβάλλει η νομοθεσία κράτους μέλους, ανεξαρτήτως του αν πρόκειται, όπως στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 16ης Μαρτίου 2004, Combus (T-157/01, EU:T:2004:76), για νομοθεσία εφαρμοζόμενη στους Δανούς υπαλλήλους, ή, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, για νομοθεσία

που διέπει τις συντάξεις των υπαλλήλων που προσλήφθηκαν στο παρελθόν από την Deutsche Bundespost για να εξασφαλίσουν την παροχή δημόσιας ταχυδρομικής υπηρεσίας, μέσω εξομοίωσής τους με τους υπαλλήλους του Γερμανικού Δημοσίου.

131 Υπογραμμίζεται ότι, καταλήγοντας στη διαπίστωση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο δεν είχε σκοπό να λάβει υπόψη την πρόθεση του εθνικού νομοθέτη και μόνον (να απαλλάξει δηλαδή τον ενδιαφερόμενο φορέα από ένα διαρθρωτικό μειονέκτημα), ανεξαρτήτως από τα αποτελέσματα του μειονεκτήματος αυτού. Έτσι, το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε ρητώς ότι το Δανικό Κράτος «μπορούσε […] να επιτύχει το ίδιο αποτέλεσμα», «με τον εκ νέου διορισμό των εν λόγω δημοσίων υπαλλήλων στη δημόσια αρχή, χωρίς καταβολή συγκεκριμένης επιδοτήσεως» (απόφαση της 16ης Μαρτίου 2004, Combus, T-157/01, EU:T:2004:76, σκέψη 57). Επομένως, η νομολογία που απορρέει από την απόφαση αυτή δεν αντιφάσκει προς την παρατιθέμενη με τη σκέψη 108 ανωτέρω, κατά την οποία το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ δεν διακρίνει τις κρατικές παρεμβάσεις με κριτήριο την αιτία ή τον σκοπό τους, αλλά τις ορίζει σε συνάρτηση με τα αποτελέσματά τους (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 3ης Μαρτίου 2005, Heiser, C-172/03, EU:C:2005:130, σκέψη 46, της 9ης Ιουνίου 2011, Comitato «Venezia vuole vivere» κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-71/09 P, C-73/09 P και C-76/09 P, EU:C:2011:368, σκέψεις 94 και 95, και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, British Telecommunications και BT Pension Scheme Trustees κατά Επιτροπής, T-226/09 και T-230/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:466, σκέψη 74).

132 Εν συνεχεία, ακολουθώντας την ίδια λογική με αυτήν που διαπνέει τη νομολογία η οποία συνοψίζεται ανωτέρω με τις σκέψεις 108 και 109, για να καθοριστεί αν το επίμαχο μέτρο χορηγεί στη Deutsche Post πλεονέκτημα κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, πρέπει να εξεταστεί αν το μέτρο αυτό έχει ως αποτέλεσμα την ενίσχυση της θέσης της Deutsche Post σε σχέση με αυτήν των ανταγωνιστριών επιχειρήσεων. Στο πλαίσιο της εξέτασης αυτής, θα πρέπει να συνεκτιμηθούν οι ενδεχόμενες υποχρεώσεις που βαρύνουν την Deutsche Post δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας σχετικά με τη χρηματοδότηση των συντάξεων, οι οποίες δεν βαρύνουν τους ανταγωνιστές της επιχείρησης αυτής. Συγκεκριμένα, ακριβώς όπως η επιβολή μιας υποχρέωσης παροχής δημόσιας υπηρεσίας αποκλείει το ενδεχόμενο να χαρακτηριστεί ως πλεονέκτημα κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, η καταβαλλόμενη αντιστάθμιση η οποία δεν υπερβαίνει το ποσό που είναι αναγκαίο για να καλυφθούν οι δαπάνες εκτέλεσης των υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας, κατά τον ίδιο τρόπο, η επιβολή σε έναν φορέα, με πράξη δημόσιας εξουσίας, της υποχρέωσης να φέρει τα συνολικά έξοδα των συντάξεων του προσωπικού που υπάγεται σε καθεστώς δημοσίου υπαλλήλου, αντί της καταβολής συνταξιοδοτικών εισφορών, αποκλείει το ενδεχόμενο να χαρακτηριστεί ως πλεονέκτημα η χρηματοδότηση του εν λόγω κόστους, υπό τον όρο ότι η χρηματοδότηση αυτή δεν υπερβαίνει το ποσό που είναι αναγκαίο προκειμένου να τεθούν σε ισότιμη βάση οι υποχρεώσεις της Deutsche Post και αυτές των ανταγωνιστριών επιχειρήσεων. Επομένως, ύπαρξη πλεονεκτήματος μπορεί να γίνει δεκτή μόνον στην περίπτωση που η επίμαχη χρηματοδότηση υπερβαίνει το όριο αυτό.

133 Όπως προκύπτει από το δικόγραφο της προσφυγής και από το υπόμνημα αντίκρουσης, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε καμία συγκεκριμένη εξέταση προκειμένου να καθορίσει αν το ποσό των δαπανών που καλύπτονταν από την κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων ήταν αντίστοιχο εκείνου των συνήθων επιβαρύνσεων του προϋπολογισμού των επιχειρήσεων, προσέθεσε δε ότι το θεσμικό αυτό όργανο άρχισε στοιχειωδώς να αντιπαραβάλει το επίμαχο μέτρο με τα έξοδα που βαρύνουν συνήθως μια επιχείρηση μόλις κατά το στάδιο της εξέτασης της συμβατότητας του εν λόγω μέτρου με την εσωτερική αγορά.

134 Το εν λόγω κράτος μέλος υποστηρίζει επιπλέον ότι ο ισχυρισμός και μόνον ότι οι συνταξιοδοτικές δαπάνες συνιστούν συνήθη έξοδα της εκμετάλλευσης μιας επιχείρησης δεν μπορεί να θεωρηθεί επαρκής στην περίπτωση της κρατικής χρηματοδότησης των συντάξεων πρώην υπαλλήλων και ότι η Επιτροπή όφειλε να διευκρινίσει αν η σύγκριση έπρεπε να πραγματοποιηθεί με επιχείρηση η οποία απασχολεί μόνον ιδιωτικούς υπαλλήλους ή προϋπέθετε ότι η εν λόγω επιχείρηση αριθμούσε και δημόσιους υπαλλήλους μεταξύ των εν ενεργεία ή συνταξιούχων υπαλλήλων της.

135 Για το οικείο κράτος μέλος, η παράλειψη αυτή συνιστά πλάνη περί την εκτίμηση η οποία δικαιολογεί αφ' εαυτής την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης: ειδικότερα, αν είχε πραγματοποιηθεί λεπτομερής εξέταση θα είχε καταστεί εφικτό να αποδειχθεί ότι οι εισφορές κοινωνικής ασφάλισης σχετικά με τους υπαλλήλους της Deutsche Post δεν περιλαμβάνονταν στις συνήθεις επιβαρύνσεις του προϋπολογισμού των επιχειρήσεων.

136 Κατά την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, οι επιβαρύνσεις αυτές αντιστοιχούν σε διαρθρωτικό μειονέκτημα κατά την έννοια της απόφασης της 16ης Μαρτίου 2004, Combus (T-157/01, EU:T:2004:76), που η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη.

137 Τέλος, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει ότι οι επιδοτήσεις των συντάξεων δεν απάλλαξαν την Deutsche Post από την υποχρέωση να καταβάλει αρχικά το ετήσιο κατ' αποκοπή ποσό των 2 045 εκατομμυρίων ευρώ, και εν συνεχεία ποσό αντίστοιχο προς το 33 % του συνόλου των ακαθάριστων μισθών των εν ενεργεία υπαλλήλων της Deutsche Post, δεδομένου ότι η Deutsche Post ουδέποτε είχε τέτοια υποχρέωση, η οποία βάρυνε αποκλειστικά την Deutsche Bundespost.

138 Η Επιτροπή, από την πλευρά της, υποστήριξε, μεταξύ άλλων και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι όντως προέβη σε συγκεκριμένη εξέταση του ζητήματος αν οι επιβαρύνσεις από τις οποίες είχε απαλλαγεί η Deutsche Post δυνάμει του άρθρου 16 του νόμου για το νομικό καθεστώς των ταχυδρομικών υπαλλήλων αποτελούσαν συνήθεις επιβαρύνσεις για μια επιχείρηση. Υπενθύμισε δε ότι, κατά τη νομολογία, το εργασιακό κόστος –το οποίο περιλαμβάνει και την καταβολή των συντάξεων– εμπίπτει στα συνήθη έξοδα μιας επιχείρησης.

139 Κατά την Επιτροπή, το γεγονός ότι, κατά την περίοδο πριν από το 1995, πραγματοποιήθηκαν προσλήψεις υπό όρους διαφορετικούς από εκείνους που άρχισαν να ισχύουν από την ημερομηνία αυτή για τους νέους υπαλλήλους της Deutsche Post δεν ασκεί επιρροή επί της υποχρέωσης που είχε η τελευταία να τηρεί, ως προς τα ενδιαφερόμενα μέλη του προσωπικού, δηλαδή τους δημοσίους υπαλλήλους, τους όρους υπό τους οποίους αυτοί είχαν προσληφθεί. Για τους ίδιους λόγους, η μορφή που προσλαμβάνει το κόστος των συντάξεων είναι αδιάφορη στην υπό κρίση υπόθεση, διότι το κρίσιμο ζήτημα έγκειται απλώς στον καθορισμό του αν το εν λόγω κόστος περιλαμβάνεται στις επιβαρύνσεις που υποχρεούται συνήθως να φέρει η επιχείρηση.

140 Η Επιτροπή αντιτάσσει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ότι οι προτεινόμενες από αυτήν μέθοδοι καθορισμού των επίμαχων δαπανών δεν συνάδουν με τη νομολογία και υποστηρίζει ότι η απόφαση της 16ης Μαρτίου 2004, Combus (T-157/01, EU:T:2004:76), δεν έχει βεβαιωθεί ούτε από τη μεταγενέστερη νομολογία ούτε από την πρακτική της Επιτροπής.

141 Η Επιτροπή καταλήγει υπενθυμίζοντας ότι, κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη ενίσχυσης πρέπει να εκτιμάται βάσει των αποτελεσμάτων των κρατικών παρεμβάσεων και όχι βάσει των αιτίων ή των σκοπών τους.

142 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, όπως επιβεβαίωσε και το θεσμικό αυτό όργανο με το υπόμνημα αντίκρουσης καθώς και στο πλαίσιο των απαντήσεων στις ερωτήσεις που του τέθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή αρκέστηκε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 262 και 263 της προσβαλλόμενης απόφασης, να διαπιστώσει την ύπαρξη πλεονεκτήματος στηριζόμενη στο γεγονός και μόνον ότι το γερμανικό ομοσπονδιακό κράτος ανέλαβε εν μέρει τα έξοδα των συντάξεων των πρώην υπαλλήλων, ενώ, κατά τη γνώμη της, τέτοια κάλυψη δεν υπήρχε προγενέστερα. Όμως, ακόμα και αν θεωρηθεί ορθός ο ισχυρισμός αυτός, πράγμα καθόλου βέβαιο, δεδομένου ότι, μολονότι όντως δεν υπήρχαν άμεσες επιδοτήσεις εκ μέρους του γερμανικού ομοσπονδιακού κράτους, εντούτοις υπήρχαν έμμεσες αντισταθμίσεις, δηλαδή αντισταθμίσεις εκ μέρους της Postbank και της Telekom υπέρ της Postdienst, προκατόχου της Deutsche Post, προς εξισορρόπηση των ζημιών της, πράγμα το οποίο επίσης αποδείχθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, εν πάση περιπτώσει ο ισχυρισμός αυτός δεν μπορεί να θεωρηθεί επαρκής ώστε να αποδειχθεί ότι η Deutsche Post ευνοήθηκε έναντι των ανταγωνιστών της.

143 Πράγματι, από την εξέλιξη αυτή μπορεί κάλλιστα να συναχθεί ότι, μετά την εφαρμογή του επίμαχου μέτρου, η θέση της Deutsche Post είναι μεν λιγότερο μειονεκτική από εκείνη στην οποία βρισκόταν πριν τη λήψη του εν λόγω μέτρου, ωστόσο εξακολουθεί να είναι μειονεκτική σε σχέση με τους ανταγωνιστές της, ή ακόμα ότι βρίσκεται σε ισότιμη θέση με αυτούς, χωρίς, κατά συνέπεια, να ωφελείται από οποιοδήποτε πλεονέκτημα. Συγκεκριμένα, όπως εκθέτει η Επιτροπή με τις αιτιολογικές σκέψεις 294 και 297 της προσβαλλόμενης απόφασης, η επιβάρυνση την οποία συνεπάγεται το συνολικό κόστος των συντάξεων που επιβλήθηκε στη Deutsche Post πριν το 1995, εν προκειμένω σε ένα μονοπωλιακό περιβάλλον, είναι τέτοια ώστε η επιχείρηση αυτή δεν θα ήταν σε θέση να αντιμετωπίσει τους ανταγωνιστές της και θα είχε ως εκ τούτου αναγκαστεί να εγκαταλείψει την αγορά, ελλείψει μέτρων μερικής απαλλαγής από την εν λόγω επιβάρυνση.

144 Στο πλαίσιο αυτό, όπως προκύπτει από τα εκτιθέμενα με τις σκέψεις 108, 109 και 132 ανωτέρω, στην έννοια των «συνήθων επιβαρύνσεων του προϋπολογισμού μιας επιχείρησης» δεν εμπίπτουν επιβαρύνσεις επιβαλλόμενες σε μία και μόνη επιχείρηση δυνάμει νομοθετικών διατάξεων οι οποίες παρεκκλίνουν από τους κανόνες που έχουν γενική εφαρμογή στις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις και συνεπάγονται την επιβολή στην οικεία επιχείρηση υποχρεώσεων τις οποίες δεν υπέχουν οι πρώτες. Αντιθέτως, οι «συνήθεις επιβαρύνσεις του προϋπολογισμού μιας επιχείρησης» είναι οι απορρέουσες από το γενικό καθεστώς.

145 Επομένως, η θέση που εκτίθεται με την αιτιολογική σκέψη 263 της προσβαλλόμενης απόφασης, σύμφωνα με την οποία το μόνο καθοριστικό στοιχείο για την εκτίμηση της ύπαρξης πλεονεκτήματος είναι ότι «είτε με τον έναν είτε με τον άλλον τρόπο, η επιχείρηση βαρύνεται με το σύνολο των συνταξιοδοτικών δαπανών» και ότι, συναφώς, η επιβάρυνση της Deutsche Post μετριάστηκε, ενέχει πλάνη περί το δίκαιο. Επιπλέον, αν, όπως διατείνεται η Επιτροπή, η έννοια των «συνήθων επιβαρύνσεων του προϋπολογισμού μιας επιχείρησης» έπρεπε να οριστεί μέσω παραπομπής στους ειδικούς κανόνες σχετικά με τη φερόμενη ως ωφελούμενη επιχείρηση, τίποτε δεν θα εμπόδιζε να γίνει δεκτό ότι το επίμαχο μέτρο ελάφρυνσης των επιβαρύνσεων της Deutsche Post εντάσσεται στους κανόνες αυτούς, οπότε θα αποκλειόταν η ύπαρξη ενίσχυσης.

146 Το ίδιο ισχύει, κατά συνέπεια, όσον αφορά τη θέση που εκτίθεται με τις αιτιολογικές σκέψεις 267 και 268 της προσβαλλόμενης απόφασης, και σύμφωνα με την οποία το γεγονός ότι η Deutsche Post υπείχε νομικές υποχρεώσεις χρηματοδότησης των συντάξεων του προσωπικού της σε μεγαλύτερη έκταση απ' ό,τι οι ανταγωνιστές της είναι αλυσιτελές για τη διαπίστωση πλεονεκτήματος, αλλά κρίσιμο μόνο στο πλαίσιο εκτίμησης της συμβατότητας του μέτρου με την εσωτερική αγορά.

147 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή όφειλε, ήδη από το στάδιο της εκτίμησης της έννοιας του πλεονεκτήματος, να έχει εξακριβώσει αν, αναλαμβάνοντας την κάλυψη της διαφοράς μεταξύ, αφενός, του προκαθορισμένου για τα έτη 1995 έως 1999 κατ' αποκοπήν ποσού και του συνολικού κόστους των συντάξεων των πρώην υπαλλήλων της Deutsche Post και, αφετέρου, ενός ποσού αντίστοιχου προς το 33 % του συνόλου των ακαθάριστων μισθών των εν ενεργεία υπαλλήλων της Deutsche Post και του ίδιου αυτού συνολικού ποσού, το γερμανικό ομοσπονδιακό κράτος χορήγησε στην τελευταία οικονομικό πλεονέκτημα έναντι των ανταγωνιστών της.

148 Πράγματι, όπως προκύπτει από τη νομολογία, και σε συμφωνία με τα εκτιθέμενα ανωτέρω στις σκέψεις 108, 109 και 132, σ' αυτό ακριβώς το στάδιο της εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, δηλαδή στο στάδιο της απόδειξης ότι υπάρχει πλεονέκτημα, πρέπει η Επιτροπή να αποδεικνύει, για παράδειγμα, ότι μια μερική απαλλαγή από την υποχρέωση καταβολής εισφορών στο ταμείο προστασίας των συντάξεων συνεπάγεται επιλεκτικό οικονομικό πλεονέκτημα για μια παλαιά, καθιερωμένη στην αγορά επιχείρηση (βλ., συναφώς, απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, British Telecommunications και BT Pension Scheme Trustees κατά Επιτροπής, T-226/09 και T-230/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:466, σκέψη 46).

149 Σε περίπτωση διαδοχικών μέτρων με σκοπό την αντιστάθμιση των επιβαλλόμενων σε μια επιχείρηση επιβαρύνσεων δυνάμει νομοθετικών διατάξεων οι οποίες παρεκκλίνουν από τους κανόνες που έχουν γενική εφαρμογή στις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις και συνεπάγονται την επιβολή στην οικεία επιχείρηση υποχρεώσεων τις οποίες δεν υπέχουν οι πρώτες, η Επιτροπή οφείλει, ασφαλώς, κατά την εξέταση ενός από αυτά τα μέτρα υπό το πρίσμα του δικαίου των κρατικών ενισχύσεων, να λαμβάνει υπόψη τα αποτελέσματα που παράγουν τα προηγούμενα μέτρα, προκειμένου να καθορίσει αν το τελευταίο μέτρο που έχει υποβληθεί στην κρίση της συνιστά ή όχι, υπό το πρίσμα των ήδη εξετασθέντων μέτρων, υπερβάλλουσα αντιστάθμιση, πράγμα που παρέχει κατά συνέπεια τη δυνατότητα να θεωρηθεί ότι η υπεραντιστάθμιση αυτή, εφόσον αποδειχθεί, συνιστά οικονομικό πλεονέκτημα, υπενθυμιζόμενου ότι, στο πλαίσιο εξέτασης νέου μέτρου, επιτρέπεται πάντοτε στα κράτη μέλη να αποδεικνύουν ότι το οικείο μέτρο δεν συνεπάγεται υπέρβαση του ανώτατου ορίου πέραν του οποίου η ωφελούμενη από αυτό επιχείρηση ευνοείται σε σχέση με τις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις. Υπενθυμίζεται ωστόσο ότι δεν συντρέχει εν προκειμένω περίπτωση διαδοχικών διατάξεων εξεταζόμενων από την Επιτροπή κατόπιν κοινοποίησης από το οικείο κράτος μέλος, δεδομένου ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, το θεσμικό αυτό όργανο προέβη σε ανάλυση της κρατικής χρηματοδότησης των συντάξεων μόνον κατόπιν υποβολής καταγγελιών από ανταγωνίστριες επιχειρήσεις.

150 Εν προκειμένω, μολονότι η Επιτροπή επιχείρησε να αποδείξει την πραγματική ύπαρξη επιλεκτικού οικονομικού πλεονεκτήματος και όχι απλώς να τη δεχτεί αξιωματικά, εντούτοις αυτό το έπραξε, όπως η ίδια αναγνωρίζει με το υπόμνημα αντίκρουσης και επιβεβαίωσε στην επ' ακροατηρίου συζήτηση, μόλις κατά το στάδιο της εξέτασης της συμβατότητας της ενίσχυσης με την εσωτερική αγορά, με τις αιτιολογικές σκέψεις 288 έως 410 της προσβαλλόμενης απόφασης. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει όμως ότι μόνον τα τυχόν ποσά που υπερέβαιναν το αναγκαίο όριο για την ευθυγράμμιση του κόστους των συντάξεων το οποίο επιβλήθηκε στην Deutsche Post πριν το 1995 με τις επιβαρύνσεις των ανταγωνιστών της θα ήταν σε θέση να χορηγήσουν στην επιχείρηση αυτή τέτοιο πλεονέκτημα και, ως εκ τούτου, να αποτελέσουν κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

151 Επομένως, όπως υπομνήσθηκε ανωτέρω με τη σκέψη 133, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, υπογραμμίζοντας ότι η Επιτροπή «άρχισε στοιχειωδώς να αντιπαραβάλει το επίμαχο μέτρο με τα έξοδα που βαρύνουν συνήθως μια επιχείρηση μόλις κατά το στάδιο της εξέτασης της συμβατότητας του εν λόγω μέτρου με την εσωτερική αγορά», απέδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι το θεσμικό αυτό όργανο δεν έλαβε υπόψη την παρατιθέμενη ανωτέρω στη σκέψη 148 νομολογία. Επισημαίνεται ότι η νομολογία αυτή όχι μόνο δεν περιορίζεται στην υπόμνηση τυπικών απαιτήσεων, αλλά εφιστά την προσοχή στο ότι η ανάλυση ενός μέτρου υπό το πρίσμα των διατάξεων του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ πρέπει να περιλαμβάνει δύο χρονικά στάδια, γεγονός που έχει πολύ σημαντικές συνέπειες.

152 Συγκεκριμένα, σε ένα πρώτο στάδιο, όπως επισημάνθηκε με τη σκέψη 104 ανωτέρω, ο δικαστής της Ένωσης ασκεί πλήρη έλεγχο του κατά πόσον ένα μέτρο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (αποφάσεις της 22ας Δεκεμβρίου 2008, British Aggregates κατά Επιτροπής, C-487/06 P, EU:C:2008:757, σκέψη 111, και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, British Telecommunications και BT Pension Scheme Trustees κατά Επιτροπής, T-226/09 και T-230/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:466, σκέψη 39). Επομένως, στον δικαστή της Ένωσης εναπόκειται να εξακριβώσει αν τα πραγματικά περιστατικά που επικαλείται η Επιτροπή είναι όντως ακριβή και αν είναι ικανά να αποδείξουν ότι πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις που καθιστούν δυνατό τον χαρακτηρισμό του μέτρου ως «ενίσχυσης» κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Chronopost και La Poste κατά UFEX κ.λπ., C-341/06 P και C-342/06 P, EU:C:2008:375, σκέψη 142). Έχει δε επανειλημμένως κριθεί ότι το άρθρο 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ απονέμει στην Επιτροπή διακριτική εξουσία, η άσκηση της οποίας συνεπάγεται εκτιμήσεις οικονομικής και κοινωνικής φύσης (αποφάσεις της 20ής Σεπτεμβρίου 2007, Fachvereinigung Mineralfaserindustrie κατά Επιτροπής, T-375/03, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2007:293, σκέψη 138, και της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, Ιταλία κατά Επιτροπής, T-257/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:504, σκέψη 133), πράγμα από το οποίο προκύπτει ότι ο

έλεγχος του δικαστή της Ένωσης επί των εκτιμήσεων αυτών αφορά την τήρηση των διαδικαστικών κανόνων, την επάρκεια της αιτιολογίας, την ουσιαστική ακρίβεια των πραγματικών περιστατικών, το αν συντρέχει πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση και κατάχρηση εξουσίας (απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 1995, TWD κατά Επιτροπής, T-244/93 και T-486/93, EU:T:1995:160, σκέψη 82).

153 Σε ένα δεύτερο στάδιο, η χορήγηση παράνομης ενίσχυσης ενδέχεται να συνεπάγεται, πλην της υποχρέωσης του αποδέκτη της να την επιστρέψει, την υποχρέωση καταβολής τόκων για το χρονικό διάστημα της παρανομίας ή αποζημίωσης των ανταγωνιστών (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2008, CELF και ministre de la Culture et de la Communication, C-199/06, EU:C:2008:79, σκέψη 55).

154 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας βασίμως υποστηρίζει ότι ο απλός ισχυρισμός ότι οι συνταξιοδοτικές δαπάνες περιλαμβάνονται στις συνήθεις επιβαρύνσεις του προϋπολογισμού μιας επιχείρησης δεν αρκούσε για να αποδειχθεί εν προκειμένω η ύπαρξη πραγματικού οικονομικού πλεονεκτήματος υπέρ της Deutsche Post. Η Επιτροπή, η οποία είχε το βάρος της απόδειξης του εν λόγω πλεονεκτήματος, δεν ανταποκρίθηκε στην υποχρέωση αυτή υποπίπτοντας κατά τον τρόπο αυτό σε πλάνη περί το δίκαιο.

155 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτός ο δεύτερος λόγος, εξαιρουμένων των επιχειρημάτων του που αφορούν την τήρηση της υποχρέωσης αιτιολόγησης (βλ. σκέψη 66 ανωτέρω).

156 Η διαπίστωση αυτή και μόνον αρκεί για να επιφέρει την ακύρωση του άρθρου 1 και των άρθρων 4 έως 6 της προσβαλλόμενης απόφασης και την ευδοκίμηση της προσφυγής της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του όγδοου και του δέκατου λόγου ούτε επί των λοιπών πτυχών του τρίτου, του έκτου και του έβδομου λόγου.

Επί των δικαστικών εξόδων

157 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει τα άρθρα 1 και 4 έως 6 της απόφασης 2012/636/ΕΕ της Επιτροπής, της 25ης Ιανουαρίου 2012 , σχετικά με την ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07) που χορήγησε η Γερμανία υπέρ της Deutsche Post AG.

2) Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Γρατσίας Kancheva Wetter

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Ιουλίου 2016.

(υπογραφές)